

Knjižnica Še
Šentjurske
NOV

Šentjur
do 0
ŠENTJURSKE
1997

352(497.4 Šentjur)

0093032,45

COBISS 0

KNJIŽNICA ŠENTJUR

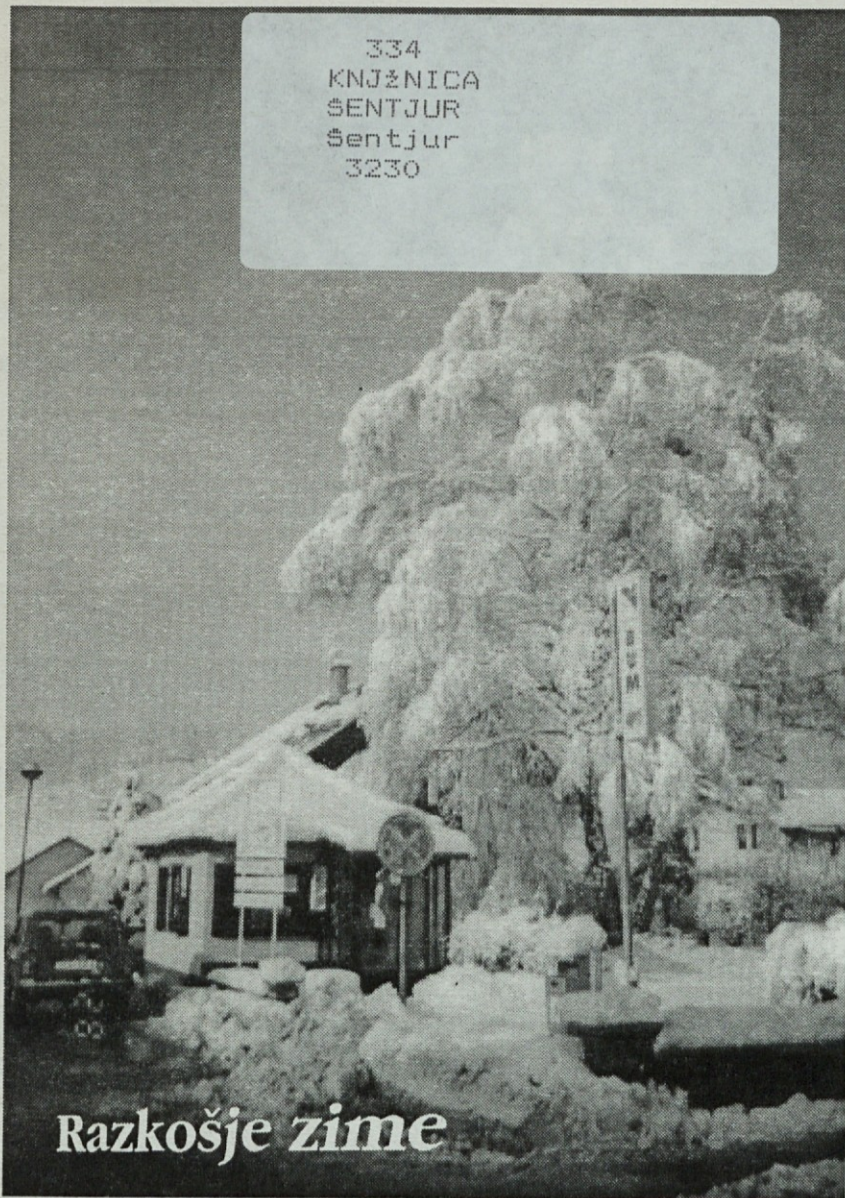
21. januar 1997

štev: 45

cena: 150 SIT

poštnina plačana pri pošti Šentjur

334
KNJIŽNICA
ŠENTJUR
Šentjur
3230

Razkošje zime

Občinski svet nezadovoljen s proračunom
Anketa: Pucko razburja tudi Šentjurčane
Izjava poslanca Malovrha
V Tolu so optimistični
Zakaj pušča streha na ponkovški šoli
Ingo Rozman - mojster starinskih ur
Legende grofije Žusemske

ELBA TRGOVINA
STORITVE d.o.o.

ELBA trgovina, Ljubljanska 26, tel.: 743-151

in

ELBA trgovina pri Bohorču, tel.: 740-151

Izvajanje: - plinskih napeljav
- oljnih napeljav
- elektroinštalacije

O naši ponudbi se prepričajte sami!

C & C

Podjetje za trgovino
in marketing d.o.o.

**OMV -
ISTRABENZ**

d.o.o. Koper
3230 Šentjur, tel.: 063/743-802

**VULKANIZERSKO MEHANIČNA
DELAVNICA**

na bencinskem servisu OMV ISTRABENZ v Šentjurju

Zaloge avtoplaščev

**SAVA, MICHELIN,
DUNLOP, BANDAG**

BREZPLAČNA

montaža pri nas kupljenih avtoplaščev!

UGODNE CENE!

PLAČILO NA VEČ ČEKOV!

Delavnica
je
odprta:

vsak dan od 7. do 21. ure
sobota in nedelja od 7. do 13. ure

ZLATARSTVO MILAN GAJŠEK

3230 Šentjur, Drofenikova 16 (tržnica), tel.: 063/743-727

prodaja zlatega nakita

prodaja zlatega nakita

predelava starega zlata
(poseben popust)

popravila vseh vrst nakita

izredno velika izbira ročnih ur in budilk

POSEBNOSTI

brezplačno graviranje
antialergični uhani
brezplačno prediranje ušes
birnanska, krstna darila

POSEBNOSTI

NOVO! NOVO! NOVO! NOVO! NOVO!

prodaja **JAPONSKIH IN KITAJSKIH BISEROV**

ročne ure **SWATCH**

POSEBNA PONUDBA:

- ovratnice od 7.000,00 SIT dalje
- prstani od 3.000,00 SIT dalje

NIŽJE OBRESTNE MERE ZA OBRТNIKE, SAMOSTOЈNE PODЈETNIKE IN PRAVNE OSEBE

Od 1. 1. 1997 dalje velja

za kratkoročna posojila nova izhodiščna
obrestna mera $T + 9\%$.

Hkrati je banka znižala tudi stroške odobritve
dolgoročnih posojil pravnim osebam.

Obiščite nas in se prepričajte o konkurenčnosti
ponudbe.

So stvari, ki jih lahko ponudi le dobra banka.

banka celje

V varnem zavetju tradicije

PREVOZI & TRGOVINA

OSEB IN TOVORA

V TRANZITU

PETER JERŠIČ

Vrtna ulica 1, tel.: 743-007, 38-874, 0609 624 091

Nudi:

PREVOZE OSEB IN TOVORA s kombi vozilom

PREVOZE BLAGA s TOVORNJAKOM do 4T

PRODaja GRADBENEGA IN TEHNIČNEGA

MATERIALA po NAROČILU

Naročeno blago pripeljemo na dom
po najugodnejših cenah!

vse vrste izolacij
NOVOTERM (I. in II. kvalitete)
že od **2.800,00 SIT/m³**

TRGOVINA ROSANA

Zidar Metka, s.p.

Vas vabi v svojo prodajalno:

- v ŠENTJURJU, Ljubljanska cesta 1, nasproti Alposa

Za vas smo pripravili veliko izbiro:

- brisač že za 510,00 SIT
- kubinskih krp od 180,00 do 250,00 SIT
- robcev za samo 120,00 SIT
- trenerk otroških že od 1.400,00 SIT dalje
- trenerk odraslih od 2.250,00 SIT dalje
- flanela srajce moške samo 1.380,00 SIT
- mikice, pulije, polpulije, pulovre
- spodnje blače otroške samo 140,00 SIT
- spodnje blače odrasle samo 190,00 SIT
- velika izbira igrač

Vabljeni
v trgovino **ROSANA!**

Delovni čas
vsak dan:
8 - 18
sobota:
8 - 12

Neplačevanje

Zaradi neplačevanja propadajo podjetja. Ker za prodano blago ne dobijo plačila, jim zmanjka denarja za nove nakupe in za poravnavo obveznosti do svojih upnikov. Tako se začaran krog sklene: prvi je dolžan drugemu, drugi tretjemu in ta morda spet prvemu. Začne se nekakšno medsebojno kreditiranje, iz katerega navadno najdaljši konec potegne najbolj brezobzirni poslovni partner, tisti, ki se trudi biti pošten, pa propade.

Plačnike sicer obvezujejo splošne uzance za plačilni promet, ki določajo, da mora biti blago plačano v 8 dneh, žal pa je zaveza več ali manj le moralna. Včasih smo imeli tudi ustrezni zakon, ki pa ga tako ali tako ni nihče spoštoval. V tem primeru je naše sodstvo še enkrat padlo na izpitu. Posledica so vse daljši plačilni roki, vsi po vrsti smo se navzeli poslovne nemorale, po domačih predalih se nam valjajo razne položnice in največkrat nas zaradi tega prav nič ne peče vest. Balkan pač!

Kar lep uvod za precej prozaično ugotovitev, ki sledi. Po dveh mesecih, odkar smo razposlali položnice, vsak drugi naročnik Šentjurskih novic ni poravnal letne naročnine, tudi za tiste izvode ne, ki jih je že zdavnaj prejel. In seveda tudi ne sporočil, da jih več ne mara! Če bi bil odvisen od zaslužka s časopisom, bi bil na cesti, časopis pa v stečaju! Dovolj stokanja! Gremo možato naprej! Še prej pa moram odkrito priznati, da sem s tem pisanjem pljunil tudi v lastno skledo. S prav nič preveč mirno vestjo sem se spomnil na kupček položnic - odvoz smeti, voda, čebelarstva članarina...- ki so že kar predolgo lepo spravljene v predalu. Računa za telefonsko naročnino in porabljene impulze gotovo ni med njimi, ker Telekom takšno "pozabljivost" učinkovito kaznuje. Menda je res lepše imeti v žepu denar kot odvrtno tujo položnico! Vse sem odnesel na pošto. Za vzgled, jasno.

In neusmiljeno bomo posnemali telekomovce: brez denarja - nič muzike! Že od te številke dalje Šentjurskih novic ne bo za hvala lepa za nikogar več!

Prosimo tiste, ki ste slučajno ali po pomoti tudi žrtve te zapore, da nam oprostite!

Franc Kovač

**Naslednja številka
Šentjurskih novic izide
v sredo, 25. februarja
1997!**

ŠN so v redu časopis!

Tik pred novim letom smo se v Ipavčevi sobi pri Bohorču dobili tudi sodelavci Šentjurskih novic. Udeležba je bila presenetljivo dobra, povabilu se je odzval kot gost celo župan Malovrh. Od tistih, ki so se v preteklem letu vsaj nekajkrat pojavili v ŠN, smo pogrešali le Jožeta Artnaka, Ivanko Uduč in Jožeta Mastnaka. Srečanje smo poleg preiskovanja Bohorčeve kuhinje namenili predvsem pregledu opravljenega dela. Čeprav človek sam do sebe praviloma ni rad prehudo kritičen, smo za "svoje dete" našli poleg odlik tudi precej ostrih ocen, kar pomeni, da se svojih pomankljivosti zavedamo in bi jih radi odpravili.

G.Jagodič je predlagal, da bi bilo potrebno več pozornosti posvetiti kmečkim temam, dogodivščinam iz sedanosti in preteklosti, vestem iz gospodarstva. Gazvoda je ocenil ŠN kot dober časopis, ki sicer nosi preveliko osebno noto urednika, a ga kljub temu odlikujeta aktualnost in kritičnost. Najpogostejše ocene so bile, da se v ŠN čuti pomanjkanje sodelavcev, ki bi lahko

zanimivo in strokovno pokrivali vse dogajanje v občini. Župan, ki mu je urednik očital, da stori odločno premalo za javnost dela Občine, je pojasnil, zakaj v proračunu ni denarja za ŠN, sicer pa je bil mnenja, da bi morale ŠN pisati bolj v pozitivnem smislu.

Prisotni so izpolnili tudi kratek anonimni anketni listič z 20 vprašanji o ŠN. Iz njega se je dalo izluščiti:

- najbolj brane rubrike: zadnja stran, Lucijina reportaža, uvodnik, šport;
- odlike ŠN: kritičnost, prodornost
- napake: prevelika subjektivnost, politična obarvanost, enostranskost
- v ŠN je preveč: politike
- najopaznejše teme - članki: volitve (predstavitev kandidatov v 20 besedah), Sai Baba, uvodniki, Slivniško jezero,
- v ŠN naj bi bilo več: predstavitev ljudi, aktualnosti;
- v ŠN naj bi bilo manj: politike;
- nasveti uredništvu: pridobiti več sodelavcev, večja raznolikost.

Na splošno so anketiranci ugotovili, da so ŠN dober časopis. Le en sam anketiranec je bil mnenja, da zaslužio več zamer kot pohval.

Srečanje smo končali z "gasilsko fotografijo", na kateri pa zaman iščete V.Jagodiča, V.Artnaka, Saško in Nino, ker so odšli, še preden je fotograf uspel namestiti svojo "mašino".

Šentjurske novice izdaja d.o.o. Šentjurske novice, Šentjur, Seliškarjeva 10. Glavni in odgovorni urednik: Franc Kovač. Lektor: Eva Kovač. Tisk: Diling, Velenje. Po mnenju Urada vlade za informiranje št. 23/713-93 sodi časopis Šentjurske novice med proizvode informativnega značaja in se plačuje zanje 5% prometni davek, ki je vračunan v ceno.

Naslov uredništva: Seliškarjeva 10, Šentjur. Telefon: 743-561. Žiro račun: Šentjurske novice 50770-6o3-37277

Občinski svet nezadovoljen s proračunom

Realistom v politiki je dobro znano, da se vsa politika začne in konča pri denarju. Tudi občinska. Pri proračunu, seveda!

Žal je tudi res, da je proračun kar precej zapletena zadeva, ki ji tisti, ki naj bi odločali, praviloma niso kos. Da bi o njem tehtno razpravljala in odločala javnost, pa sploh ni misliti. Občinski možje, ki proračun pripravljajo in ga kasneje tudi izvršujejo - prej je bil to Izvršni svet, danes pa Urad župana - praviloma znajo občinski denar brežhibno zapraviti, v kolikšni meri pa vanj uspejo vključiti tudi tako imenovane razvojne momente, je drugo vprašanje. Iz lastnih izkušenj vem le, da tako prejšnji IS kot sedanji župan nikoli nista bila kaj prida radodarna s proračunskimi informacijami.

Šentjurski občinski svet se je z osnutkom proračuna '97 spopadel na dan pred Božičem. Ker je bila za isti večer napovedana tudi zaključna slovesna večerja, ni bilo pričakovati vročih razprav ob posameznih postavkah in še manj o tako imenovanih proračunskih načelih. A se jih je nekaj vendarle zgodilo.

Zaradi neodložljivih opravkov sem začetek razprave zamudil, zato se bom omejil samo na dogajanja, za katera sem naknadno dobil pisne podatke oziroma sem jim prisostvoval.

Še prej pa o pobudah in vprašanih svetnikov, ki so po navadi bolj pestri del seje.

Iz serije pobud in vprašanj, ki jih je postavil Artnak (LDS) povzemam le bolj zanimive. Še preden se jih lotim, pa bi rad rekel nekaj besed o fenomenu "Artnakove pobude".

Artnak je doslej vodstvu občine gotovo postavil največ vprašanj in dal največ pobud. Mnoge so prav zanimive, nekatere gotovo koristne, kar precej je pa tudi takih, ki izvirajo iz čiste opozicijske "hudobije". Ker bi mnogo odgovorov na zastavljena vprašanja lahko

dobil tudi neposredno pri g. Peperku, ki je s posebno medstrankarsko pogodbo (tajno!?) kot predstavnik LDS dobil samostojno vodenje oddelka za družbene službe in gospodarsko dejavnost in je dejansko odgovoren skoraj za večino zadev, ki Artnaka zanimajo, se sprašujem, kaj se na Občini in tudi v LDS pravzaprav sploh dogaja. Gre za resen razkol v LDS, za konec Peperkove samostojnosti, ali le za spreten manever in Artnakovo osebno promocijo (na primer za naslednje županske volitve)?

Ne pričakujem, da mi bo kdo odgovoril na te domneve. Ugotovim lahko le, da osebno kot predsednik SDS, torej stranke, ki je formalno v občinski vladni koaliciji, nimam o dogajanjih na občini prav nobenih informacij, vsekakor pa krepko manj kot opozicijska LDS. Celo nasprotno, menda se ne bom dosti zmotil, če bom trdil, da se informacije pred menoj skrbno skrivajo. Verjetno tudi zaradi Šentjurskih novic. Ne glede na slednjo ugotovitev, bom na eni od prihodnjih sej predsedstva Občinskega odbora SDS predlagal, da socialdemokrati tudi formalno izstopimo iz občinske vladajoče koalicije. Res je nesmiselno, da nosimo odgovornost za občinsko politiko, ki so si jo v celoti prilastili drugi. Da mi prekipeva ravno ta hip, ni naključje. Je le posledica tega, da SDS v pripravo proračuna niti od daleč ni vključena.

Pa nazaj k Artnakovim pobudam:

- na svoja dosedanja vprašanja je dobil kar 10 nepopolnih odgovorov, ker se vprašani izogibajo bistvu vprašanj. Zahteva, da so odgovori v skladu s Poslovníkom. Predlaga posebno točko dnevnega reda seje OS, ki bo namenjena temu problemu.

- Občina naj pokrene postopek, da postanejo lastniki telefonskih priključkov, ki so prispevali za investicije, tudi solastniki Telekomu;

- telovadnica v Hruševcu naj se usposobi za igranje malega nogometa;

- zaradi govoric o visokih plačah občinskih funkcionarjev, njihovih drugih prejemkih in privilegijih, naj se o tem pripravi popolna pisna informacija;

- pojasni naj se projekt CRPOV;

- pojasnijo naj se dogajanja v zvezi z ograjo okrog nogometnega igrišča;

Kot sem že rekel, sem začetek proračunske razprave zamudil, verjetno pa je potekala po ustaljenem postopku. Obrazložitev osnutka proračuna je gotovo podala tajnica Občine Jelenčeva. Prečital sem, da je svetnike seznanila, da se bo proračunska poraba povečala za 9%, da pa je proračun obremenjen z dolgovi iz prejšnjih let. Trije odbori OS (za kmetijstvo, kulturo, družbene dejavnosti) so v enem stavku ugotovili, da so postavke, ki pokrivajo njihova področja prenizke in jih je potrebno povečati. Kje vzeti, niso povedali. Nekoliko bolj gostobeseden je bil Odbor za gospodarske dejavnosti. Ta je predlagal, da se indeks povečanja sredstev za delovanje občinskih organov zniža s predlaganih 122 na 109, za komunalo in ceste se indeks dvigne s predlaganih 93,3 na 109 in za kmetijstvo s 79 na 118. Predlagal je tudi, da se osnutek proračuna ne sprejme.

V razpravi, ki je sledila, so posamezniki tako ali drugače navijali za svoja področja. Oset je hvalil gasilce; Mestnišček je v imenu šolnikov grozil s sveti staršev, z medijskim nastopom in z zapiranjem šol; Mastnak se je zgrozil nad dejstvom, da se krčijo sredstva za Ljudsko univerzo, za odplačevanje dolgov, ki jih je naredila lani ob nakupu inštrumentov in za turistično dejavnost; Erjavec je hotel iztržiti več za Knjižnico in za vzdrževanje mestnega jedra; Koleševa je resignirano ugotovila, da v proračunu ni nikakršne vsebine in se vse prepušča utečeni pavšalni porabi po vzorcu iz preteklih let; Artnak je opozarjal na kronično pomanjkanje proračunskih načel in na prenizke investicije v

športu. Vsi so tudi očitali občinski upravi, da je za svoje delovanje namenila previsoko povečanje (indeks 122) in to na račun tako imenovanih razvojnih postavk.

Organizirano se je proračuna lotila SLS. V njenem imenu je bil zelo kritičen Brglez: proračun ne izraža nobene strategije, je centralističen, nepravilčen. Zlasti se je zgrozil nad kmetijstvu namenjeno vsoto s komentarjem, da se hoče župan očitno maščevati neposlušnim kmetom, ki ga na volitvah niso podprli. Predlagal je, da se 50% proračuna razdeli po KS v obliki glavarine.

Župan je poskušal umiriti splošno nezadovoljstvo z izračuni, da so občinska uprava in on kot neprofesionalni župan, v preteklih letih prihranili preko 100 milijonov SIT, kar pa ni nikogar prepričalo.

Do glasovanja o osnutku proračuna ni prišlo, saj je bilo jasno, da osnutek nima podpore. Zanimivo bo videti, kako se bodo predlagatelji lotili novega osnutka, kajti iz razprave ni bilo mogoče izluščiti, kako naj bi bogatejši osnutek proračuna brez krepkih dodatnih zadolžitev sploh izgledal.

Ob predlogih za soglasja k imenovanju ravnateljev Knjižnice (Tatjana Cmok) in Glasbene šole (Edvard Goršič)

se svetniki niso kaj dosti pomujali. Po hitrem postopku so dvignili roke, čeprav ni bilo nikomur znano, kako nova - stara ravnateljica nameravata opravljati svoji poslanstvi. Prav bi bilo, da bi Komisija za volitve in imenovanja zahtevala od kandidatov, ki jih predlaga Svetu, njihov kratek pisni program.

Zaključek seje se je zgodil v zimskem vrtu Gostilne Bohorč. Formalističen nagovor predsednice Sveta, županov sprehod skozi uspehe preteklega leta, dobra večerja - in konec. Skorajda ni bilo vredno imena - zaključek leta.

F.K.

Drnovšek teče zadnji krog?

Ob zadnjih dogajanjih v slovenskem parlamentu bi lahko postavil še bolj dramatičen naslov, na primer, demokracija teče zadnji krog. Morebiti pa bi lahko bila ta nesrečni tekač kar Slovenija? Tudi najbolj črnogledi, tako je slišati, niso pričakovali tako dramatičnega in osupljivega konca, ki utegne imeti nadvse dolgoročne posledice.

Pustimo ob strani "nesrečnega" Pucka. Redki so, ki bi ne bili prepričani, da se je prodal in da ne bo nič čudnega, če bo "slučajno" končal pod avtomobilom ali pod kroglo "ljubosumnega alkoholika". Svoje je opravil in je le še odvečna številka. Njegov prestop je vrgel dolge temne sence na prav vse strani slovenske politike, ki utegnejo imeti dolgoročne posledice.

Morda je v resnici še najlažje krščanskim demokratom. Po tem "izdajstvu" se jim na široko odpirajo vrata do hitrega in temeljitega očiščenja. Do naslednjih volitev - te se v vsakem primeru izgubili - bodo že lahko povsem nared.

SLS in SDS, ki sta dosegli velik volilni uspeh, ga ne bosta mogli vnovčiti. Zlasti SLS verjetno nikoli več ne bo tako blizu mandatarskemu stolčku. Ponovna štiri leta v opoziciji bodo zanju suha leta, ki jih ne bosta preživeli brez resnejših osipov.

Osebnostno menim, da sta največji žrtvi te zgodbe prav zmagovalca LDS in Drnovšek. Najtesnejši volilni rezultat jih je prisilil, da so sneli krinke in zablesteli v vsej svoji prozaičnosti. V boju za mandatarstvo so izigrali vse svoje skrite adute in zelo težko bodo Slovence še prepričali, da jim politika pomeni kaj več kot le lastno zabavo in korist. Takorekoč neločljivo so se krvno povezali z največjimi nasprotniki liberalizma ter končno posredno priznali, da je tudi njihov liberalizem le fikcija, le metoda za osvojitve oblasti in čisto

nič več. Vse stranke, ki so se znašle v njihovem okrilju so takšne ali drugačne izpeljanke bivših komunističnih oblasti, dodatno pa v našem primeru tudi najbolj sporni elementi slovenskega parlamenta. "Izdajalca" Pucko in Jelinčič, njima zelo sorodni desusovci (prav zanimivo bi bilo izračunati, kakšen odstotek upokojencev še podpira svoje štiri Drnovškove prvoborce) ter nešteto prenovljeni in nikoli spokorjeni bivši komunisti - to je združba, ki bi jo tudi v peklu sprejeli s poostreno previdnostjo. Jasno je, da tu nacionalni interesi, s čimer so nas doslej precej uspešno pitali, ne igrajo niti obrobne vloge. Oblast za vsako ceno, to bo odslej stalnica, na katero se bo treba navaditi. Pri vsem tem je pohvalno vsaj to, da tega pravzaprav niti ne poskušajo skriti.

Res je krivično zdaj sipati žveplo in ogenj na zmagovalce, kajti v primeru, da bi 46. glas dobil pomladni trojček, bi se zgodba verjetno ponovila v drugi izvedbi. Toda se ni in nikoli se ne bo vedelo, če se sploh bi. Pomladniki še vedno lahko igrajo na karto poštenosti in načelnosti. To jim je pa tudi edina uteha.

Sicer pa se ni zgodilo pravzaprav nič tragičnega. Končno se je slovenska politična scena razjasnila. Ker se je na nek način, čeprav morebiti moralno sporen, vendarle pokazalo, da narod zaupa levici in njenim izpeljankam, je prav, da se ji prepusti krmilo države. Po mojem mnenju je nastali položaj takorekoč idealen: najmanjša možna oblastna večina bo pod nadzorom največje možne opozicijske manjšine. To vsaj teoretično pomeni tudi najmanjšo koruptivnost, hkrati pa od zmagovalcev zahteva nenehne napore pri iskanju najboljših rešitev. Samo od njihove uspešnosti bo odvisno, kako dolgo bodo za krmilom. Tako je vsaj v vseh demokracijah in upam, da bo tudi pri nas.

Kaj lahko pričakujemo od Drnovškove koalicije?

Najprej bo seveda poskusil vpreči v svoj voz katero od pomladnih strank in si nadeti figov list sredinskega demokrata. Če bi uspel pridobiti SLS, potem je vse naše parlamentarne idilike v trenutku konec. Vladna koalicija s 70 poslanci ali vlada narodne enotnosti sta za današnji trenutek prej katastrofa kot karkoli drugega.

Prepričan sem, da tako gladko vendarle ne bo šlo. Drnovšek bo verjetno moral poskusiti vladati skupaj s svojimi novimi (starimi) političnimi zavezniki, kar ob minimalni večini v parlamentu, kljub nekajdesetletnim izkušnjam ne bo ravno igrivo lahko. Že v sami LDS je nešteto nenasitnih ust, ki jih je treba tako ali drugače kar naprej hraniti, zdaj pa se jim bodo pridružili s svojimi lončki še možje iz ZLSD, DESUS in SNS, ki jim bo LDS zaradi njihovih nanadomestljivih uslug

vedno na razpolago. Precej malo verjetno je, da bi ti napajalni tokovi, ki bodo nujno prestopali bregove zakonitosti (ali vsaj poštenosti), lahko ostali skriti pred tako močno opozicijo, kot jo bo ustvaril pomladni trojček. In če ne bo maziva, bodo kaj kmalu povsod zazijale razpoke. Vladna koalicija, takšna kot trenutno je, ne more zdržati niti do konca mandata. Drnovšek, odslej brez aureole poštene kompetentnosti, pa se bo gotovo temeljito spotil na zadnjem krogu svoje zgodbe o uspehu.

Pri vsem tem dogajanju je bistveno pravzaprav le to, da je prejšnji parlamant zapravlil vse zaupanje državljanov, ta novi pa je štartal še z nižje pozicije. Le kje se lahko konča naša zgodovinska zgodba, če se bo nadaljevala erozija moralnih vrednost, prvi med grešniki pa bodo tisti, ki bi nam morali biti za vzor?

F.K.

Iz parlamenta

(piše Jurij Malovrh)

Šok, katerega smo doživeli petnajst minut pred pričetkom izredne seje, je povzročilo pisno sporočilo Cirila Pucka, da izstopa iz poslanske skupine SKD.

Sporočilo je bilo jasno in kratko, brez obrazložitve.

Kaj sedaj?

Najprej je bilo potrebno obvestiti obe koalicijski stranki, da se je situacija bistveno spremenila, nato priznati sramoto naše poslanske skupine, ki je do takrat delovala trdno. Sumničenjem, glasnim, s pogledi in namigovanji, se ni dalo izogniti.

Potrebno je bilo pridobiti čas za ponovno ureditev desnice pri imenovanju mandatarja in delovnih teles. Od tod vrsta prekinitev seje DZ, rahle ali krepke kletvice na račun Cirila, in glasne obsodbe izdajstva, judeževega denarja...

Resnica, kaj se je s Puckom v teh dneh dogajalo, ni znana. Obstaja sum podkupovanja, ki je prihajal iz SDS in DeSUS, možnosti izsiljevanja, možna pa je tudi samo Cirilova odločitev v trenutku slabosti. Kdo ve?

Ker se je ta dan pojavilo veliko sumničenj, kdo je naslednji, ki bo prestopil v tabor LDS, in ker sva bila c Cirilom prijatelja, pa tudi sam se večkrat nisem strinjal s strankarsko politiko, se je v novinarskih krogih pojavilo tudi moje ime. V svojo obrambo sem dal naslednjo izjavo za javnost:

Ker krožijo v novinarskih krogih nepreverjene vesti o mojem prestopu v Drnovškov tabor ali katerakoli drugo stranko, vas opozarjam, da sem povsem lojalen svoji stranki SKD in bom uporabil v primerni obliki vse pravne poti za zavarovanje svojega dobrega imena.

Jurij Malovrh, župan in poslanec

ANKETA

Kaj menijo Šentjurčani o razvpitem 46. glasu

Puckova odločitev, da tik pred glasovanjem prestopi v tabor LDS, je dodobra razburila tudi šentjursko politično javnost. Kako so reagirali naši ljudje, so poskušali zvedeti Nina Gradič, Saška Tržan, Barbara Gazvoda in Franc Kovač.

Jure Malovrh, poslanec in župan:

Pucka sem poznal zelo dobro, z njim sva večkrat politizirala in lahko rečem, tudi prijateljvala. Praviloma sva imela precej podobne politične poglede, zato me je njegova odločitev popolnoma presenetila in tudi strahovito prizadela. Res ne vem, kako se je to lahko zgodilo. Zdaj so vsaki stiki z njim nemogoči, ker je vsak hip okrog njega obroč eldeesovcev.

Novi položaj pač pomeni oblast bivših političnih struktur, ki pa po mojem mnenju ne bo zdržala štiri leta. Ne verjamem, da bi katerakoli pomladna stranka šla v koalicijo s to združbo.

Mirko Kovač, podjetnik s Planine:

V časih Juge so se najbolje prodajali nogometiški, zdaj so očitno kurantno blago politiki. Upam, da sem s tem vse povedal.

Puckov glas dolgoročno ne prinaša ničesar. Drnovškova koalicija s sateliti brez hrbtenice,

kljub medijski podpori, ki si jo bo zagotavljala na državne stroške, ne more dolgo trajati. Pričakujem nove volitve in prepričljivo zmago pomladnih strank že v letošnjem letu.

Branko Prah, Šentjur:

Politika me sploh ne zanima, zato bi težko kaj rekel. Spremeniti tako ne moreš ničesar, ker je že vse vnaprej načrtano. Tako kot se bodo oni zmenili, tako tudi bo. Vesel sem, da imam več programov na TV in lahko zamenjam kanal, kadar je na sporedu parlament. In če svet gleda, kaj delajo, ne vem, če bomo imeli še kakšne možnosti za vstop v Evropo.

Katja Uršič, študentka iz Šentjurja:

To je zelo delikatna zadeva. Mislim, da je skrajni čas, da začnejo poslanci delati tisto, za kar so poklicani. Ne pozabimo pa reka, da si narod piše sodbo sam.

Gašper Jeglič, dijak iz Šentjurja:

Parlament je "bull shit". Tisti, ki pride v parlament pošteno, ga vržejo ven, če je pa zraven še malo pokvarjen, ostane notri.

Marko Krajnc, študent iz Šentjurja:

Sem bolj optimistična oseba. Čisto cela vlada le ni tako slaba. Vsi imajo toliko za povedati čez Drnovška, jaz pa sem glede tega bolj nevtralen. Lahko bi se zgodilo tako, lahko tudi čisto drugače. Na vse gledam optimistično. Kaj pa, če je Pucko res prestopil sam od sebe?

Andreja Zelič, medicinska sestra iz Gorice pri Slivnici:

S politikom se ne ukvarjam veliko, ampak ta odločitev poslanca Pucka se mi pa le ne zdi prava. Ne obtožujem toliko njega kot zakonodajo, ki bi morala pravila igre tudi ob izenačenih volilnih izidih določiti vnaprej. Da nekateri lahko kar tako spremenijo mnenje, ne velja. Ljudstvo je vendar zaupalo ljudem in stranki, potem pa se nekdo, ko je že enkrat v parlamentu, odloči za drugo stranko. To ni nič drugega kot izigravanje volivcev in ljudje ob vsem tem pač politikom ne moremo več zaupati.

Jožef Artnak, predsednik LDS Šentjur:

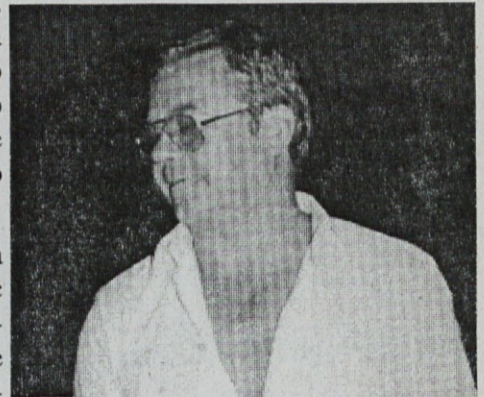
Sem proti temu, da bi se morali poslanci obnašati strogo po navodilih strankarskih vodstev kot živali s črednim nagonom.

Odločati bi se morali po svoji glavi in vesti v interesu volivcev in države. Odločitev g. Pucka razumem kot samozavestno pogumno in za Slovenijo koristno dejanje. Sprostil je blokado pri vodenju države. Žal veliko poslancev, med njimi tudi naš, nima takšnih lastnosti, zato se zatekajo v varno zavetje strankarske zaplankanosti.

Edvard Jelen, podjetnik iz Gorice pri Slivnici:

Moti me, da so bile SLS, SDS in SKD pred volitvami samostojne stranke, ko pa so zvedele za volilne rezultate, so sklenile pomladno koalicijo in ravno te so tiste, ki zdaj sejejo prepričanje med ljudmi.

Kar pa se dogaja zdaj, ko je poslanec Pucko iz SKD predsedal k LDS, ne komentiram kot podkupovanje kot znajo mnogi povedati. SKD je pač šla mimo volilnih obljub, zato se je on odločil za drugo stranko. Najbrž je tudi njemu šlo na jetra to zavlčevanje in nizkotno blatenje drugih strank s strani slovenske pomladi. Sramotno je to, kar počno z njim, ko govorijo o njem in njegovi družini kot o največjih zločincih. Namesto brezplodnega posedanja po parlamentu, prepiranja, podtikanja lažnih podatkov in popravljanja starih krivic, odkoder izvirajo večje nove, naj poskrbijo za gospodarstvo, delovna mesta in zadovoljstvo ljudi!

Milan Koželj, podjetnik iz Pl. vasi:

Za Puckovo ravnanje ne najdem niti ene lepe besede. Gre za izdajstvo, o tem ni dvoma. Če se ni prodal za denar, potem je bil "krt", kar je moralno približno enako nevredno. Prevaral ni le SKD in svojih prekmurskih volivcev temveč kar točno polovico Slovencev, tiste pač, ki so volili stranke slovenske pomladi in demokracijo. Gre za izdajstvo nacional-

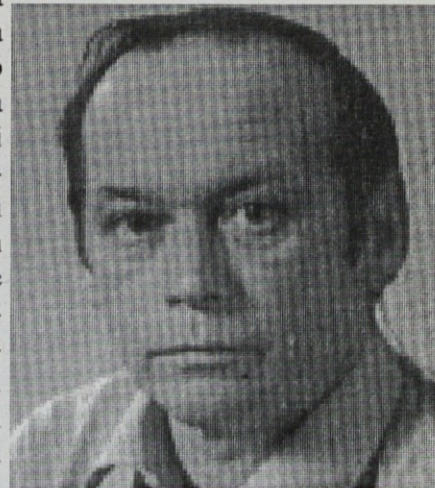
nih razsežnosti. Težko oblasti, ki se legitimira z judeževimi srebrniki! Res ne vem, kako bo slovenska politika prišla po vsem tem še kdaj do prepotrebne zaupanja. Zgrožen sem.

Erika Arzenšek s Kalobja:

Ne bom rekla, da se ravno spoznam na politiko, ampak danes se z njo ukvarjajo že otroci. Če je res, da do tega 46. glasu niso prišli po demokratični poti, potem je to skrajno podlo dejanje. Bolje bi bilo, da bi šli ponovno na volišča, kot pa da o tako pomembnih zadevah odloča moralno vprašljiv poslanec. Pa kaj hočemo! Ali ni lepo, da lahko imamo vlado... Navsezadnje bo veljala tista: naj bo kdorkoli na oblasti, gospod je vedno gospod, siromak pa ostane siromak!

Marjan Sedminek s Kalobja:

Najprej pomislim na človeka, ki misli le na svoje koristi in mu niso mar niti volja ljudstva niti dogovori med sebi enakimi. Ljudje in njegova stranka bi ga morali izločiti kot izmeček in mu preprečiti trošenje denarja davkoplačevalcev in sedenje na parlamentarnih stolekih. Nisem v nobeni stranki in me ob takem ravnanju poslancev niti ne mika, da bi bil.

Droga - smrt

Zasvojenost, mamila, alkohol, cigarete, kava - na to temo smo imeli 8. januarja sedmošolci OŠ Sliovnica naravoslovni dan.

Že en dan prej smo se razdelili v pet delovnih skupin, ki so jih vodile naše učiteljice in svetovalka.

Začeli smo s filmom Gordijski voz, ki nas je vse pretresel in je bil osnova za naše nadaljnje delo.

Pri biološki skupini so se učenci ukvarjali z različnimi drogami, škodljivimi snovmi, ki jih vsebujejo in s posledicami njihovega uživanja. Izdelali so tudi plakate.

Likovna skupina je risala plakate na to temo, poslikali so tudi dve majici. Nekateri učenci so literarno ustvarjali.

Napisali so veliko pesmi in spisov. Eno pošiljamo tudi ŠN.

Zadnja skupina je izvedla anketo med učenci na višji stopnji. Zanimalo jih je, če so že poskusili katero od lažjih drog, kot so cigareta, kava, alkohol.

Zaključili smo s skupnim delom v telovadnici, kjer so bili tudi osmošolci. Vsaka skupina je poročala o svojem delu in ugotovitvah. Na koncu je o zasvojenosti spregovoril še Srečko Črep iz Šolske ambulante, ki je bil to dopoldne med nami.

Ob novem letu smo si zaželeli veliko lepega, zdravja in sreče. Temu je bil namenjen tudi naš naravoslovni dan. Osvestimo se! Spoznavajmo nevarnosti, ki nam grozijo! Splača se reči NE!

Aljaž Anzeljc, 7.a

Cigareta ubija

Cigareta je zavitek tobaka, ki hrani raka v našem telesu, kakor lubadar v drevesu.

Zato jaz svetujem vam, nikan tako, nikan, ker krajša vam življenje in vodi v trpljenje.

Irena Stiplovšek, 7.c

Atleti v Medulinu

Atleti AK TrgoHlad so se pred zimo umaknili v toplejše kraje; trije trenerji so popeljali 32 članski kolektivi na 8 do 12 dni trajajoče priprave v Medulin. Priprave so omogočili starši in klub, s prevozi pa sta pomagala TrgoHlad in Alpos.

V toplejši klimi ter ob dobrih pogojih za trening so se spodbudno pripravili na začetek zimske tekmovalne sezone: Ambroževa in Šmidova na dvoranska šprinterska tekmovanja, Kukovič na izbirno tekmovanje za svetovno člansko prvenstvo v krosu, prvič pa bodo na dvoranskih tekmovanjih sodelovali tudi srednjeprogaši (Pangerl na Dunaju in v Budimpešti).

V.A.

TIP
LIPA po
šentjur

**PRODAJNI
CENTER
ŠENTJUR**

tel.: 743-582, 743-174, 743-677

Spoštovani Kupci,

ENKRATNA PRILOŽNOST ZA NAKUP

- polnilna linija s filtrom 193.452,00 SIT
- črpalka za vino 11.466,00 SIT
- filter za vino 102.487,00 SIT
- nakladalka SIT 17 692.592,00 SIT
- vitel EGV 40 129.775,00 SIT
- puhalnik z elektromotorjem 154.656,00 SIT
- obračalnik tračni 2250 114.628,00 SIT
- obračalnik pajek bori 230 144.100,00 SIT
- obračalnik pajek SIT 230 185.172,00 SIT
- el. vrtalnik ISKRA 12.600,00 SIT
- kotna brusilka 10.580,00 SIT
- sušilni stroj 41.530,00 SIT
- zam. skrinja LTH 220 l 54.360,00 SIT
- zam. skrinja LTH 300 l 62.856,00 SIT
- zam. skrinja LTH 380 l 71.160,00 SIT
- cisterne inox 100 l 14.859,00 SIT
- cisterne inox 500 l 46.049,00 SIT
- cisterne inox 1.000 l 78.101,00 SIT
- PK-0-10-30-3-1-9 2.165,00 SIT/vreča
- PK-5-8-15-3-1-7 2.234,00 SIT/vreča
- PK-0-12-20-7 1.265,00 SIT/vreča
- superfosfat 26% 1.290,00 SIT/vreča

ZBIRAMO NAROČILA ZA TRSNE CEPLJENKE!

Prodajni center tel.: 743-582, Trgovina Ponikva tel.: 792-104,
Prevorje tel.: 808-725

UREJENO IN PROSTORNO
PARKIRIŠČE!!!

čeki + krediti
+ kartica AKTIVA

Odkrijte
dober nakup!

AGROVIZA d.o.o.

- prodaja kmetijske mehanizacije (nakladalne prikolice - 12 x 26m3, kosilnice BCS, pajki, obračalniki, traktorji)
- menjava staro za novo
- prodaja rezervnih delov za traktorje
- popravilo in servis kmetijske mehanizacije

M. Dobje 18, 3222 Dramlje
Tel./fax: 063/798-035
Mobilni: 0609 639-832
0609 610-695

**UNIVERSAL
UNIVERSAL**

Traktorji

Traktorji

Planina,
tel.:
791-142

TRGOVINA

UŽMAH

Po ugodnih cenah vam nudimo blago
široke potrošnje in toplo obutev

ALPINA!

Veselim se vašega obiska v naših
novih prostorih!

ŽALUJKA d.o.o.
Dramlje

podjetje za pogrebne storitve

24 ur na dan:

063/798-332 in
0609/638-194, 645-543

ali v Cvetličarni Majda
v Šentjurju,
od pon. do pet.: 8 - 18,
sob.: 8 - 12
Tel.: 741-100

ko ugasne življenje:

pogrebna oprema in material, prevozi,
urejanje in postavitve mrliške sobe, cvetni
aranžmaji in sveče (dostava na dom),
organizacija pogrebov, urejanje
dokumentacije, posredovanje osmrtnic,
zabval,
izkopi, urejanje grobov

**PC
servis**

Računalniški inženiring d. o. o.

BOGDAN GOBEC
Šibenik 7, 3230 Šentjur
Tel.: 740-125, tel./fax: 743-145

NOVOST PRI PC SERVISU!

Za stranke pripravljamo računalniške
tečaje vseh vrst.

Pričetek v petek, 24. januarja 1997.
Prijave na telefon: 743-145, 740-125!

TOLO - z optimizmom do razvoja

Kazalo je, da razgovor z direktorjem Tola gospodom Antonom Auguštinom ne bo ravno najbolj prijeten, saj je bil g. Auguštin po telefonu nekoliko nejevoljen, češ, da sem bil v informaciji v prejšnji

organizaciji in izkoriščenosti delovnega časa so tolikšne, da nam dopuščajo načrtovanje razvoja lastnih kolekcij in tudi drugačne proizvodnje. Zdaj 90% Tolove proizvodnje predstavljajo tako imenovani

številki ŠN nekorekten, a se je domneva pokazala za neosnovano: g. Auguštin je bil prav prijeten sogovornik.

G. Auguštin, v Šentjurju ste takorekoč še čisto novi in neznani. Bi se hoteli v nekaj stavkih predstaviti?

"Seveda. Doma sem iz Ptujja, star 34 let, poročen in imam petčlansko družino. Po poklicu sem čevljarški tehnik. Prihajam iz Planikinega obrata v Majšperku, ki sem ga v preteklih štirih letih tudi vodil."

Kaj vas je pripeljalo v Šentjur in kakšni so vaši vtisi po treh mesecih?

"V Majšperku sem bil nezadovoljen z odnosom Planike do dislociranih obratov. Mi smo se trudili, marsikdaj ravnali skrajno varčno, centrala pa je vse prevečkrat uporabljala preveliko žlico. Tolo je napravil name dober vtis. Ostal je v zavetrju današnjega časa in skriva v sebi očitne neindustrijske rezerve, ki so me opogumile. Kljub temu, da je danes usnjarsko predelovalna industrija zaradi svoje delovne intenzivnosti v razmeroma težkem položaju, sem v Tolu videl dobre možnosti razvoja. Rezerve v sistemizaciji,

dodelavni posli. Od dveh milijonov kosov proizvodnje jih nosi Tolovo znamko le skromnih 100 000. Če vemo, da "lohn posli" temeljijo na časovnih normah, ki jih z našo tehnologijo ni mogoče doseči, potem je jasno, da je tašna proizvodnja brez akumulacije in brez razvojnih možnosti."

Lepo vas je slišati takole optimističnega. Ali obstaja tržna niša za novo usmeritev Tola. Kakšna je pravzaprav vaša strategija?

"Tržno nišo seveda še iščemo. Vsekakor se bomo počasi preorientirali na lastno proizvodnjo, na lastne kolekcije. Odprli smo že razvojni oddelek, vanj bomo poleg domačih ljudi vključili dosegljive tuje kreatorje in s copat poskušali preiti tudi na obutev. Vzporedno moramo razvijati lastno prodajno mrežo. Zlasti v zahodni Sloveniji nas sploh ne poznajo."

Ker se Tolo ne koplje v denarju, to ne bo tako enostavno. Slišati pa je tudi že bilo, da imate težave s sindikati in ljudmi.

"Že takoj ob prihodu sem imel razgovore s sindikati in s kolektivom ter povedal, kako mislim. Moj način dela je takšen, da se pred ljudmi ne skrivam. V Tolu na nekaterih delovnih mestih niso dosegali niti 70% z Majšperkom primerljivih norm. Tako seveda ne gre. Večina je razumela in prišla za delo, posamezniki pa se upirajo. Okrog 15 delavcev bomo zato morali odpustiti. Čeprav bi v optimalnih pogojih Tolovo proizvodnjo obvladovalo okrog 160 delavcev (danes je v Tolu zaposlenih 217 ljudi) na nadaljne odpuščenje ne računam. Pomagati si bomo morali drugače, z razvojem. Lahko se pohvalim, da so zadeve stekle. Leta 1995 je imel Tolo 42 milijonov izgube, temu smo v lanskem letu dodali še 10 milijonov SIT, v zadnjih treh mesecih pa smo poslovali že brez rdečih števil. Ob tem pa stoodstotno spoštujemo socialni sporazum. Povprečna neto plača v decembru je znašala 50 000 SIT. Lanskega regresa res še nismo izplačali in ga verjetno tudi ne bomo. O tem bo odločil delavski svet. Zdi se mi pa, da zaposleni razumejo, da brez določenih žrtev razvoj ni mogoč."

Kaj je z očitkom o dveh direktorjih?

"V Šentjur sem prišel čisto na novo in je menda razumljivo, da sem bivšega v.d. direktorja g. Pušnika prosil, da za šest mesecev prevzame mesto pomočnika direktorja. Tu ni nič nejasnega."

Lahko poveste, kolikšna je Vaša plača?

"Moja plača znaša 210 000 SIT in je odvisna od realizacije plana."

Je Tolo že zasebna družba, ali pa ste še vedno družbena firma?

"Še vedno smo družbena firma. Smo 41 odstotni lastnik firme, za odkup pa nismo porabili niti vseh certifikatov zaposlenih. Ne vem, zakaj ne. Nimamo še rešenih denacionalizacijskih zahtev Zdolškovi. Tolo je prostore kupil od Kombinata in res ne gre, da bi jih moral kupiti še enkrat. Vrhovno sodišče nam je pritrdilo in zadevo vrnilo na Občino. Upam, da se bomo z Zdolškovi lahko sporazumeli."

Kako ocenjujete položaj vaše branže v slovenskem gospodarstvu?

"Kar težko je. Vlada ravna gasilsko in nepošteno. Denar deli naši konkurenci, na

primer gigantu Peku, za naših 200 zaposlenih in 40 milijonov izgube pa ji je seveda figo mar. V prisposodbi bi rekel, da zdravi zlomljeno nogo z aspirini."

Bi želeli bralcem ŠN oziroma Šentjurčanom še kaj povedati?

"Da, želel bi reči, da sem prišel v Tolo z namenom, da tu uspem in ostanem. Zdaj se še vozim domov, a računam, da se bomo sčasoma preselili v Šentjur. Šentjur se mi zdi dovolj zanimiv, pa tudi precej podoben Majšperku. Moram reči, da imam občutek, da Tolo z razumevanjem

spremljajo tudi na občini. Zlasti pri županu kaže na dobro sodelovanje. Razumem, da nekateri moje ukrepe sprejemajo s skepto, na primer, že zapiranje vhodnih vrat na tovarniško dvorišče nekaterim ni bilo všeč, toda mimo določenih pravil pač ni mogoče. Sem optimist in menim, da bo Tolo uspel. Tuji partnerji so nam pripravljene pomagati s posodabljanjem strojne opreme, ki nam bo pomagala dosegati evropske proizvodne standarde. Verjetno bomo prisiljeni tudi v dvoizmensko delo, čemur bodo spet mnogi nasprotovali. Toda ekonomika

zahteva svoje in stroje, ki jih bomo dobili na lizing, bo potrebno racionalno izkoriščati. Vse to so le vmesne žrtve na poti k stabilizaciji in dolgoročnemu razvoju!"

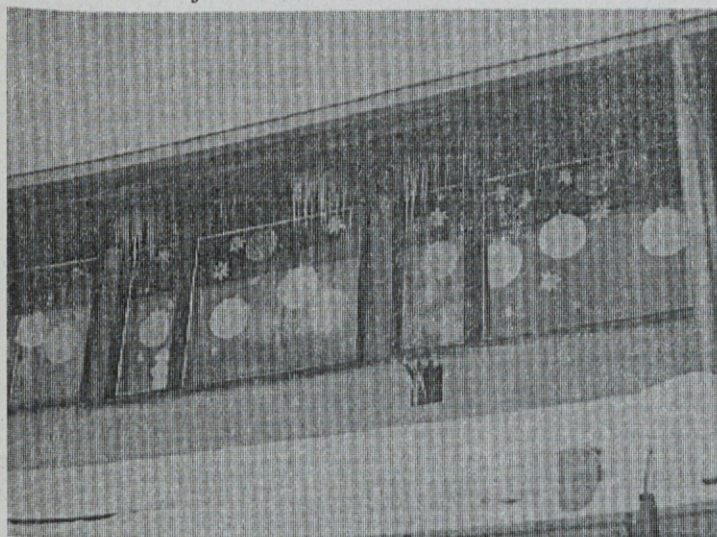
Da bi Šentjurčani novega direktorja Tola in potencialnega novega sokrajana lahko spoznali že na cesti, sem g. Auguščina prosil za posnetek, a me je zavrnil, ker naj ne bi bil dovolj fotogeničen. Pa temu razlogu sploh ni verjeti, saj je prav simpatičen mladenič.

F.K.

Zakaj "poplave" v OŠ Ponikva?

Kar preveč smo se že navadili tako na obvestila s Ponikve, da streha na tamkajšnji šoli spet pušča, kot tudi na pomirjujoče odgovore z Občine, da sploh ni tako hudo. Prve dni letošnjega januarja se je začelo znova. Tokrat so vmes posegli tudi mediji na državni ravni. Tudi Šentjurske novice so dobile dva poziva, naj vendar pogledamo, kaj se na Ponikvi dogaja.

Prva pot me je vodila na Občino k gospodu Peperku, vodji oddelka za gospodarske in družbene dejavnosti, ki ima na skrbi vzdrževanje šol.

"Pristna zimska idila" pod napušči

Gospod Peperko, že nekajkrat ste odgovarjali na vprašanja v zvezi s streho ponkovške šole, največkrat precej pomirjujoče. Po zadnjih odmevih v javnosti vendarle kaže, da gre za resno zadevo? Kaj se dogaja s streho ponkovške šole?

"Najprej bi rekel, da smo opozorila s Ponikve tudi prej jemali resno in smo sproti odpravljali različne defekte, ki pa očitno niso bili čisto pravi. To, kar se dogaja te dni, je predvsem posledica izrednih vremenskih razmer, ki zahtevajo tudi izredne ukrepe, na primer tudi pravočasno kidanje snega s strehe in čiščenje žleda. Podobne težave kot na Ponikvi

imamo tudi na šoli v Slivnici, na Prevorju, toda tam so ravnatelj hitro ukrepali, poslali so delavce na strehe in zadeva se je uredila. OŠ na Ponikvi s svojo položno in zahtevno streho je resda težji primer, toda, če bi ravnatelj reagiral drugače, in ne le s telefoniranjem, bi škoda bila bistveno manjša. Gre zato, da toplotni režim pod streho povzroča hitro taljenje snega, pri prehodu nad napušči pa voda zmrzne in zapre nadaljnje odtokanje. Posledično pride do zatekanja na stiku med streho in zidovi. Zaradi položne strehe je to zatekanje včasih tudi zelo močno. Voda potem pronica po zidovih navzdol, zateka med okna, priteče v razrede, telovadnico in povzroča resnično razdejanje. Prejšnji teden smo naročili delavce, ki so odstranili sneg in led s strehe in zadeva se je takoj umirila. Te dni bomo tudi napravili posebne zračnike, ki bodo izenačevali zunanjo temperaturo s tisto v zračnem bunkerju pod steho. Seveda gre le za začasne "gasilske" ukrepe. Pri obnovi kritine pred štirimi leti je morda res prišlo do dolčenih napak, ki povzročajo večje težave, toda dejstvo je, da je puščala tudi prejšnja streha. Torej gre verjetno za napako v konstrukciji. Naročili smo že nevtralnega izvedenca, ki nam bo zadevo razjasnil in morda tudi pokazal na pravega krivca. Še enkrat poudarjam, da je Občina zadolžena le za investicijsko vzdrževanje šolske stavbe, ne pa za kidanje snega s strehe."

Jakob Ratajc, ravnatelj OŠ Ponikva:

"Obupan sem, razmere so nevzdržne. Telovadnica in dva razreda so neuporabni. Prejšni teden smo s tal telovadnice s krpami pobrisali dnevno tudi po 200 litrov vode. Zgodilo se je tudi, da se je med okenskima šipama nabralo toliko vode, da so bila okna podobna akvarijem. Sploh ni res, da smo krivi samo mi, ker sproti ne odmečemo snega s strehe, ne čistimo zaledenelih cevi in podobno, kajti ta streha pušča tudi poleti. Tule imam vso dokumentacijo. Sicer razumem, da je potrebno odmetati sneg s strehe, če se ga nabere preveč, je pa precej nenavadno, če moramo za vsak novozapadli centimeter plaziti po strehi. Ker je prejšnja stara salonitna streha, ki so jo zamenjali leta 1993, bila bistveno boljša, gre verjetno za napake, ki so nastale ob prekrivanju pred tremi leti. Ne bom

se spuščal v to, ali je kriva Občina ali izvajalec, dejstvo je, da streha ne služi svojemu namenu. Najlažje je krivdo naprtiti nam. Po mojem mnenju uporabljene eternitne plošče niso primerna kritina za našo položno streho. Vлага med dvema ploščama po kapilarnem principu pleza navzgor, nabrane kapljice potem odtečejo po podloženi strešni lepenki do začetka napušča, kjer začnejo svojo razdiralno pot skozi stene šolskih prostorov. Tudi toplotni režim pod steho očitno ni konsolidiran. Kot kaže, je naša šola pokrita le s strešno lepenko, pa še ta seže le do napuščev. Eternitne plošče so več ali manj le okrask

G. ravnatelj me je tudi popeljal po šoli in moral sem mu pritrčiti, da je zadeva grozljiva. Izpod napuščev še vedno visijo ledene sveče, stene so vlažne, po nekaterih oknih polzijo vodne kaplje, kljub temu, da že od prejšnjega tedna na strehi ni snega. V telovadnici imajo sicer športno vzgojo, toda ob zunanji steni so poleg starih vlažnih površin še povsem sveže luže. Povsod je dovolj zatohlega zraka in upal bi si trditi, da bi inšpektorji lahko šolo mirne vesti zaprli.

Na strehi je bilo nekaj delavcev. V steno pod kupolo so vrtali nekakšne luknje. Verjetno je šlo za zračnike, ki jih je omenjal g. Peperko.

Šel sem pogledat tudi na šolo v Slivnici in sem prosil ravnatelja Rudija Mestinska, da pove, kako je pri njih.

"Tudi mi smo prejšnje dni imeli takorekoč obsedeno stanje. Na starem delu šole, ki je pokrit z dvokapnico, so bile težave manjše in običajne. Šlo je le za rahla zunanja zatekanja pod napušči. Težave nam povzročajo predvsem novi del šole s svojo razgibano streho, ki pušča na več mestih. Toda tega smo že navajeni, saj se to dogaja že vrsto let, tako pozimi kot poleti. Luknje poskušamo mašiti po svojih najboljših močeh, a vedno priteče znova. Zdaj smo imeli par dni luže v jedilnici, zbornici

in dveh razredih. Brisali smo jih in tako odstranili tudi po nekaj veder vode. Na streho nismo šli, saj bi to bilo v tem ledu samomorilsko. Pa tudi kaj bistvenega ne bi mogli urediti, ker gre za konstrukcijske hibe ostrešja, ki se jih očitno brez temeljitih posegov ne da odstraniti. Vprašljiv je zlasti velik žleb na sredini strehe, ki se očitno ne da zatesniti."

Kako pa je bilo na vaših podružničnih šolah?

"Še najbolje jo je odnesla stara šola na Prevorju. Klasične strehe so pač še vedno nenadomestljive! V Loki tudi zateka, čeprav je bila streha obnovljena lansko leto. Stena v zbornici je redno mokra. V tem primeru gre, po moji oceni, za napako izvajalca, ki pa jo bo možno odpraviti."

Za mnenje sem zaprosil tudi g. Arčana, inženirja gradbeništva, ki je bil pri menjavi kritine na OŠ Ponikva nadzorni organ. Ker je bil ves prejšnji teden bolan, smo njegovo kratko izjavo dobili po telefonu.

G. Arčan, zakaj pušča streha na ponkovški šoli?

"Ne bi govoril o neposrednih vzrokih in krivcih. Prejšnji teden sem si zadevo ponovno ogledal in predlagal določene ukrepe. Letošnja zima, ki je v resnici neugodna, ne more biti edini vzrok za težave. Streho bodo morali pregledati specializirani strokovnjaki in reči, kaj storiti. Po mojem mnenju bi lahko bila koristna že preureditev prezračevanja podstrešja."

Prav bi bilo, da bi slišali mnenje g. Povha s Ponikve, izvajalca del na ponkovški šoli, a zaradi stare zamere g. Povh ne komunicira s ŠN. Tudi občinski svetnik g. Korže se za njegovo izjavo ni uspel pogoditi.

Zgodba o strehi ponkovške šole s tem zagotovo še ni končana, ker gre za prevelike denarje in preveliko škodo, da bi se vse skupaj lahko pozabilo.

Franc Kovač

Ingo Rozman- mojster starinskih ur

V Ipavčevi hiši v Zgornjem trgu je bila 10. januarja otvoritev razstave starinskih ur in ur narejenih po izročilu starih mojstrov, ki jih je izdelal mojster samouk Ingo Rozman iz Vrbnega. Hkrati je bilo razstavljenih nekaj olj poslikovalca starih številčnic Hinka Papa. Ker je na otvoritvi bila precejšnja gneča, sem gospoda Rozmana obiskala kasneje doma. Nastala je pričujoča zgodba o starih urah in njihovem tvorcu.

16:00! Iz ure v kotu kot da so se oglasili notredamski zvonovi. Za menoj se je čisto tiho slišalo: tik, tik, tik... Na moji desni so bila majhna vratca nad številko XII čisto lahko odprta in nehote sem z enim očesom ves čas pazila, če se bo morda prikazala drobna kukavca. A kazalci so mirovali.

Tudi tisti na desni. Od kod vendar prihaja tisti glasni tiktak? Iz tiste lesene ali morda iz tiste čisto drobne, ki visi tam spodaj? Najbrž je pogled izdajal mojo stisko, saj se je moj sogovornik tiho muzal.

G. Ingo Rozman iz Vrbnega se že vrsto let ukvarja s popravilom in tudi lastno izdelavo starinskih ur. Že kot osnovnošolec je imel izredno veliko zanimanje za te drobne, zapletene mehanizme. Privlačilo ga je vse, kar je bilo v gibanju, kar se je vrtelo. Rad se je ustavljal pri urarjih in opazoval množico drobnih koleščkov. Izučil se je za plamenskega varilca barvastih kovin in ob delu doštudiral ekonomijo. Več let je delal v tujini, kjer so v njem kmalu odkrili zelo spretnega in nadarjenega kovača umetnih

kovin. Tako je prišel v uk k staremu kovaču, kjer je izdeloval kovinske ograje in druge zahtevnejše kovinske izdelke.

Že v mladosti je bil tudi talent za risanje in navdušen glasbenik. Skozi vsa leta pa njegovo osebnost najbolj odlikujejo doslednost, radovednost po novih izkušnjah in spretnostih in želja osvojiti to znanje. Ukvarjal se je z marsičem: dresuro psov za policijo, vzrejo zajcev, fotografijo in popravilom fotoaparatorov... A ljubezen do drobnih vrtečih se koleščkov je ostala.

V Šentjuru je malo ljudi, katerih ure se še niso znašle v spretnih rokah g. Inga. Celo iz Portoroža so mu prinašali ure v popravilo. Hkrati se je na stenah v njegovem domu nabrala tudi lepa zbirka

starinskih ur, starih od 80 do 190 let. Našel jih je med svojimi obiski številnih boljših sejmov, razstav, muzejev, antikvariatov po celi Sloveniji, Češki, Madžarski, Avstriji in Nemčiji. Nekatere so mu ljudje sami prinesli na dom pokvarjene in uničene, on pa jih je potem restavriral.

"V 16. stoletju so imeli kovane ure, ki so kazale samo polne ure - minute niso

zgodbic je še veliko," se je nasmehnil g. Ingo.

Izmed vseh mu je najbolj pri srcu ura, ki ima zadaj vtisnjeno letnico 1893. Številčnico krasi podoba Marije Terezije. To je Lidijina ura. Ob rojstvu hčerke jo je dobil v zameno za drugo uro, jo popravil v eni sami noči in podaril hčerki Lidiji. In še danes teče.

Ingo Rozman

nikogar zanimale. Tudi ko se je pojavil še tisti drugi kazalec za minute, je bil le-ta krajši od urnega, saj ni bil pomemben. Mnogo kasneje, v prvi polovici 19. stoletja, so bile ure ponavadi zelo velike in lesene. Vsakih 15 minut so same "povedale" koliko je ura, saj so odbile v dveh tonih: najprej en, dva ali tri udarce za četrt, dva četrt ali tri četrt čez uro in nato še v drugem tonu za polno uro. Tako ponoči ni bilo treba prižigati luči, da bi vedel, koliko je ura. Na slovenskem so se ure pojavile šele v I. svetovni vojni. Začela se je služba in tako so tudi ure morale biti. Urarji so jih izdelovali po naročilu in debelini denarnice naročnika. Več denarja - lepša in boljša je bila ura. Pri nekaterih so bili na utežeh izklesani drobni križi. Ob urah, ki so bile v tistih časih zelo redke, se je namreč tudi molilo. Zvečer si ji rekel lahko noč in zjutraj dobro jutro. In takšnih

Nekoč pa je dobil v popravilo kovinsko uro, kot si jo je sam vedno želel imeti. Kupiti takšno uro je skoraj nemogoče, saj jih nihče več ne izdeluje. Zato si jo je g. Ingo izdelal sam. Izreden spomin za ure in dosledno delo sta mu bila edini pripomoček in učbenik. "Izdelava ure zahteva celega človeka in zelo veliko nežnosti," je povedal g. Ingo. In tako je leta 1988 dokončal svojo prvo uro. Razstavil jo je v galeriji Domače in umetne obrti v Slovenj Gradcu istega leta in nato vsake dve leti dodal še po kakšno. Že sama udeležba na tej razstavi je uspeh, ki ga je lansko leto kronal še z udeležbo na razstavi v Salzburgu "Souvenir creativ" kot edini izdelovalec ur po starem izročilu. Razstava je potekala od 20. - 22.9.1996 in so se je lahko udeležili le redki povabljeni iz celega sveta. V času razstave so se sklepale tudi pogodbe za prodajo v tem letu. Kljub številnim ponudbam se g. Ingo ni odločil za to možnost:

"Morda bom kdaj prodal kakšno uro, ne bi pa se rad s pogodbo vezal na določen rok. To so ure ročne izdelave. Vsaka ura je unikat od poslikave številčnice do zadnjega koleščka v mehanizmu. Za eno uro je preko 2000 ur dela in vsaka nastaja več let. Urarstvo me res zelo veseli, vendar nisem bil nikoli zasvojen ne s to ne s katerokoli drugo dejavnostjo. Delam, kadar imam navdih in ko mi je delo v zadovoljstvo."

Preko 2000 ur za eno uro... Seveda. Vsak delček je treba premisliti, izbrati primeren material in nato vztrajno in potrpežljivo sestavljati skupaj. Že za samo številčnico je treba material skrbno izbrati in večkrat obdelati, da se doseže trpežnost, poslikati in nato še umetno postarati. Za uteži npr. je potreben posebno trd kamen, ki ga lahko najdemo v starem, zapuščenem kamnolomu, kjer so včasih izdelovali spomenike. G. Ingo se tam ustavlja na

svojih sprehodih in kar na licu mesta obdeluje kamen s posebnimi zobatimi kladivi ter ga počasi kruši do željene oblike. Takšne uteži so zelo težke. Najtežje ure tehtajo tudi 15 kg. In potem pride trenutek, ko so vsi delčki na svojem mestu, vsa kolesca povezana, kazalci nared... Konec? Kje pa. Sedaj je treba še preveriti, če vsa zadeva sploh teče, kar se ponavadi žal ne zgodi. Ugotoviti je treba, kje se zatika, jo časovno naravnati... In če človek pomisli, da se lahko na koncu takšnole ur'co razstavi v borih petih minutah?!

"Najljubše so mi tiste ure, ki jih izdelam sam in začnejo takoj teči," se je pošalil g. Ingo. Takšne ure, ki bi začela takoj veselo tiktakati sicer še ni izdelal, se pa lahko pohvali z okoli sto starinskimi urami v svoji zbirki, petimi urami lastne izdelave po izročilu starih mojstrov in mnogo takšnimi, ki so v različnih fazah izdelovalnega procesa. "Če se mi utrne zamisel, jo moram takoj uresničiti, da je ne pozabim." Pri delu mu z veseljem pomagajo vsi družinski člani, tudi hči Lidija in sin Mitja. Zelo je hvaležen tudi svojemu dobremu prijatelju Pap Hinku, ki ustvarja "obrase" za njegove ure. "Tudi Lidija in sam včasih poslikava kakšno številčnico. Za izdelavo določenih ur je potrebno kar šest umetnikov, da jo spravijo skupaj."

Toliko sva govorila o urah, da skoraj ne bi opazila, da njegovega zapestja ne krasi noben časomerilec. "Saj ročne ure ne potrebujem. Kamorkoli pogledam, je ena starinska ura," je sledil logičen odgovor. "Konec tedna je pri nas praznik. V petek navijem čisto vse ure. Vsaka mora teči in v nedeljo zvečer jih zaustavim. Samo nekatere še tečejo naprej."

Pogled mi je počasi romal od ure do ure, ki so visele na steni. Kot bi poslušala neko skrivnostno glasbo. Prej so bile zame to le številčnice s kazalci, zdaj je vsaka dobila svoj obraz in vsaka je imela drugačen izraz. Se mi je le zdelo ali se je tista v kotu res za trenutek nasmehnila? Ne, le kazalec se je premaknil in čisto tiho je rekla: "Tik tak."

Vzemite si čas za kratek sprehod do Zgornjega trga in se prepričajte, da je razstava vredna ogleda. Odrpta bo do 10. februarja.

Barbara Gazvoda

Novice iz KS Slivnica

Kljub zimi in vsesplošnemu zimskemu dremežu v KS Slivnica ne mirujejo. Iz razgovora s predsednikom Zoranom Leskovškom in tajnico Barbaro Leskovšek smo izvedeli, da imajo v ognju kar nekaj želez, s katerimi bodo krajanom pokazali, da niso pozabili na svoje načrte.

Še ta mesec bodo izdali bilten, ki ga bodo dobila vsa gospodinjstva. V njem bodo poročali, kaj so v preteklem letu naredili in tudi kaj še pripravljajo. Ker so v svetu KS enotnega mišljenja, da potrebujejo samoprispevek, naj bi bil ta bilten tudi nekakšen uvod v medijsko pripravo za ta pomemben dogodek v življenju KS.

Tik pred novim letom so Slivničani dobili obnovljeno javno telefonsko govornico na magnetne kartice. Kartice so naprodaj v trgovini Kmetijske zadruge.

S priključki na vodovod iz Hrastja nameravajo dokončno urediti oskrbo z vodo v vsej KS. Idejni projekti so že narejeni, pridobivajo se že odstopne izjave lastnikov zemljišč, na občini pa se že pripravlja lokacijska dokumentacija.

Slivnica bo kmalu imela tudi svoje turistično društvo. Priprave za ustanovni zbor vodita gospa Marija Franc in gospod Potrata.

V Kotah je že vse pripravljeno za letošnje tekmovanje v smučarskih skokih, predvidoma naj bi bilo še pred koncem januarja. Mladi slivniški zagnanci so udarniško, s stroji in na roke, poskrbeli za večjo varnost skakalcev; napravo so razširili in tudi poglobili, tako, da zdaj omogoča varne skoke tudi preko 40 metrov. Pričakujejo, da se jim bodo poleg tradicionalnih gostov iz sosednjih krajev na tekmovanju pridružili tudi šentjurski smučarji. Skakalnica je že nared za vse, ki želijo pred tekmo trenirati.

Predsednik Leskovšek je še povedal, da so vzpostavili red tudi na pokopališču in imenovali gospodarja, ki poskrbi za vse potrebno. V primeru, da služba KS iz kakršnegakoli vzroka ne bi mogla opraviti svojih nalog, so se dogovorili za nadomeščanje z Žalujko d.o.o. Ni pa zadovoljen s pogrebnim podjetjem Zagajšek iz Šentjurja, ki opravlja pokope na njihovem pokopališču brez slehernega dogovora na KS.

Kaj bo z delavskimi prevozi?

Prebivalce v odročnejših krajih je močno prizadel ukrep avtobusnega podjetja Izletnik iz Celja, ki je ob koncu lanskega leta ter v začetku letošnjega leta ukinil vrsto običajnih avtobusnih prog. Gre predvsem za tako imenovane delavske avtobusne povezave proti Loki, Planini, Kalobju in Prevorju, ki so občanom s pridom koristile tudi za druge prevoze, zlasti še ob sobotah in nedeljah.

Kot je povedal podžupan Pungartnik, so se na Občini glede tega pogovarjali z direktorico Izletnika. Vzrok ukinitve teh prog je seveda nerentabilnost. Zaradi vse večje brezposelnosti, avtobusi vozijo skoraj prazni.

Dogovorili so se, da bo Izletnik pripravil podrobnejšo obrazložitev in tudi predloge za rešitev tega problema. O tem, kako naprej, bo na naslednji seji odločal Občinski svet. Razmišljanja gredo v dve smeri. Možno je, da bi nekatere smeri pokrivali s kombiji, druge pa bi, podobno kot pri šolskih prevozih, sofinancirala občina. V vsakem primeru pa bo potrebno razpisati ustrezno koncesijo in poskušati najti najugodnejšega ponudnika.

"Ipavci" tokrat drugače

Čeprav se je predbožični koncert MPZ "Skladatelj Iv Ipavec" zgodil že "davno" v preteklem letu, vendarle velja ob njem spregovoriti nekaj besed, ker morda pomeni korak naprej v razvoju našega zborovskega petja.

Ob dosedanjih pevskih nastopih raznih šentjurskih zborov sem kar nekajkrat poskušal previdno povedati, da se kot povprečen poslušalec ob njihovih, gotovo truda polnih prizadevanjih, dolgočasim. Prepričan sem, da nisem bil edini, saj se je često dogajalo, pa je to nastopajočim všeč ali ne, da so naši pevci peli sami sebi oziroma svojim družinskim prijateljem in znancem, ki so prišli na koncert bolj iz vljudnosti kot zaradi užitka. "Širokih ljudskih množic" oziroma pravih porabnikov kulture, pa ni bilo od nikoder. Da pa bi svojo umetnost tudi z dobičkom prodajali (in ne le viseli na občinskem proračunu), sploh ni misliti. Glasbeni strokovnjaki se bodo morda namrdovali, toda kot laik lahko povem, da od pevskega nastopa, tudi zborovskega, pričakujem, da se bo približal povprečnemu poslušalcu. In ker smo, vsaj v Šentjurju, poslušalci praviloma vedno isti, morajo biti nastopi različni.

Tokrat se je to zgodilo. Že sam pričetek koncerta, začel se je v avli dvorane z znano "Ko so fantje priti vasi šli...", je bil obetaven. Sledil je pester sprehod z ljudsko pesmijo skozi vse slovenske pokrajine. Presenečenje večera so bile "Katicice", septet deklet iz Ljubljane, ki so na oder prinesle ne le njim svojstveno "grleno petje" temveč tudi navdušujočo spontanost in dinamiko. Večer je minil v navdušenju in dolgih aplavzih.

Upajmo, da ni bil zadnji.

F.K.

Obiskali in obdarili smo starejše občane

Svet KS Šentjur - okolica in šentjurski RK sta dan po božiču organizirala obisk nad 80 let starih občanov. Obiskali smo jih 19.

Najstarejši med njimi je bil Jurij Šumej iz Nove vasi. Gospod Jurij, ki bo letos v maju praznoval 99. rojstni dan, je bil zelo zgovoren in vesel našega obiska.

Na vrhu Rifnika smo obiskali Frančiško Bohinc, Jazbečevu Faniko po domače. Po radiju je slišala župana Malovrha, da bodo obiskani in obdarjeni. Izkazala se je kot velika gostiteljica, povedala pa je tudi, da je srečna tu na vrhu Rifnika in ponosna na svoje vnuke.

O vsakem obisku bi lahko napisali nekaj lepega in izvirnega. Vsi so nas bili zelo veseli in tudi hvaležni za izkazano pozornost. Pomembna je naša ugotovitev, da so vsi obiskani lepo oskrbljeni, mnogi med njimi tudi še ponosno opravljajo vsa gospodinjstva dela. Malo za šalo, malo za res smo zaključili, da je treba iti živeti na hrib, če hočeš živeti dolgo in zdravo, kajti z izjemo g. Šumeja, so vsi drugi obiskani doma visoko na Rifniku ali Šibeniku.

Svetozara Verk

Sloga v KS Dramlje

Kaj se dogaja v KS Dramlje, smo poskušali zvedeti pri predsedniku sveta KS Francu Štrajharju.

Gospod Štrajhar, o Dramljah ni nikjer ničesar slišati. Mar se pri vas res nič ne dogaja?

"Morda imamo res nekaj več zatišja, tu in tam pa se vendarle tudi zgodi kaj omembe vrednega. Res pa je tudi, da imamo še težave s starimi dolgovi in se ze novimi delovnimi uspehi ne moremo preveč hvaliti. Tudi to, da se v svetu KS zelo dobro razumemo in sprejemamo vse odločitve takorekoč soglasno, je morda vzrok, da se o nas premalo sliši.

Če bi na kratko povedal o delu KS v preteklem letu, potem bi najprej omenil asfaltiranje 1300 m dolgega cestnega odseka proti Zagaju. V okvirih projekta CRPOV smo se pod ugodnimi pogoji zadolžili za 3,6 milijona SIT, dodatnih 1,2 milijona pa so prispevali še krajani. Skupaj z gasilci smo napravili tudi fasado na gasilskem domu. Sicer pa se pripravljamo na izgradnjo 2. faze drameljskega vodovoda. Iz rezervoarja v Svetelki bomo lahko pokrivali kar 80% našega območja. V prvi fazi bo dobilo vodo okrog 100 gospodinjstev v Svetelki in Marija Dobju, kasneje pa seveda vse hiše v KS.

Kako bo z denarjem?

"Vod do rezervoarja bo, upam, financirala občina, mreža pa bo naša. Računam, da bo vsak novi porabnik moral primakniti okrog 2000 DEM.

Sicer pa imamo, podobno kot tudi druge KS, z denarjem velike težave. Če bomo računali samo na tisto, kar bo prišlo iz občinskega proračuna, bo težko. Naše potrebe so velike in ker se tudi krajani dobro zavedajo, da napredka ne bo, če ne bodo sami segli v žep, se bomo že letos odločili za razpis referendumu za samoprispevek. Precej lažje bo delati, pa tudi na ugodnejše finančne aranžmaje bomo lahko štartali, če bomo imeli zagotovljen stalen vir sredstev. Osebn sem prepričan, da bomo s samoprispevkom uspeli."

Morda še kaj o letošnjih načrtih?

Kot sem že omenil, bodo precej odvisni od samoprispevka. Ne glede na slednje, pa se lahko pohvalim, da bomo v kratkem pripeljali elektriko do zadnjih treh "temnih" gospodinjstev na Grušcah, obnovili javno razsvetljavo v Dramljah in tudi kaj postorili za urejanje samega centra. Sicer pa so še naprej naše pglavitne naloge vodovod in modernizacija cest v vsej KS.

Bi želeli še kaj sporočiti svojim sokrajanom?

"Morda to, da naj si ogledajo razgrnjeni zazidalni načrt Dramelj. Zdaj je še možno marsikaj spremeniti. Sicer pa se jim zahvaljujem za sodelovanje in upam, da bomo tudi vnaprej uspešni."

F.K.

Študentje so žurirali

Prebujajoči šentjurski študentje so vnesli nekaj svojega tudi v šentjursko prednovoletno praznično vzdušje. Bil je res že zadnji čas, saj bi se sicer počasi čisto izgubili v slabokrvnem formalnem "zabavanju".

V petek, 27. decembra, se je dvorana kulturnega doma tresla do temeljev: celjski bend njihovih kolegov, kdo bi vedel, kako se mu reče, je navil svoje ojačevalce do konca ter s stopnjevanim ritmom pripravil šentjursko študentarijo, če že ne do transa, pa vsaj do temperamentnega žuriranja, kot se temu početu reče v novoreku. Morda sem pričakoval le več provokativnosti, tudi določene vsebine, čeprav protestne ali kakšneoli drugačne. Okrog 22. ure je sicer dogajanje na odru bilo dinamično, ki pa mu je mračna dvorana le slabo sledila. Pred odrom je živahno "telovadilo" nekaj mladenk, fantje pa so bolj od zadaj ali izpred šanka dokaj rezervirano opazovali, če bo "počilo". Nekaj parčkov je neženirano zapadlo v trajno poljubljanje - očitno jim še na misel ni prišlo, da bi se umaknili v kakšen temnejši kotiček - kar je očitno "vznemirjalo" le mene in prav nikogar drugega. Ko je bend krepko zagazil v domačo "rdečo" pionirsko (in podobno) preteklost, je za njim potegnila vsa dvorana. Žur je počasi dobival podobo razkošja mladostne energije. Kako se je končalo, ne vem, ker sem kmalu začutil, da sicer všečno vzdušje bolj motim kot kaj drugega in sem, podobno kot župan Malovrh, po potešeni radovednosti, zapustil kraj dogajanja.

Domov grede sem zadovoljno in hkrati resignirano modroval, da je škoda, ker te prekipevajoče mladostne moči ni mogoče speljati v sicer dokaj zdolgočasene "penzionistovske" kolesnice šentjurskega javnega življenja, tako kulturnega kot političnega.

F.K.

Telefonski priključki po starem

Pri podžupanu Pungartniku smo zvedeli, da bodo novi telefonski naročniki najmanj še do konca leta sklepali pogodbe s Telekomom po starem načinu. To pomeni, da bodo poleg v vsej Sloveniji veljavne cene telefonskega priključka (106 000 SIT) morali prispevati še za minula vlaganja v omrežje v naši občini. Ta dodatek znaša 500 DEM v severnem delu občine in 1400 DEM v južnem delu občine.

Do pomladi bo Telekom zamenjal tudi staro šentjursko telefonsko centralo z modernejšo, digitalno. Vse telefonske številke, ki se začnejo s 741 in 742, bodo zamenjane.

Obvestila matične službe

Porok ni bilo.

Umrli so:

Florjan Stropnik (83) iz Šedine, Alojzij Artnak (94) iz Rakitovca, Jožef Zupan (75) iz Lopace, Jožef Aužner (34) s Podgrada, Marija Selič (92) s Trna, Ljudmila Mulej (86) iz Dramelj.

Dnevnik

Res je nekoliko nenavadno pisati dnevnik za druge, za objavo - ampak to je danes moda. Ko sem prebiral dnevnike, ki so jih pisali in jih še pišejo znani Slovenci v Sobotni prilogi Dela, se mi je zazdelo, da so tu in tam prav simpatična oblika čisto osebnega odgovora na dogajanja v okolici. Bi se to obneslo tudi v ŠN? Mnogo stvari je lažje povedati tako mimogrede, pa še človek si olajša svojo dušo.

Za začetek bom poskusil kar sam. Upam, da se bo kasneje našel še kdo, ki ima voljo in potrebo kaj povedati sebi in svojim bližnjim in daljnim sokrajanom.

31. december

Polarni mraz prejšnjih dni popušča. Plašni sončni žarki, ki so se sredi dneva prebili skozi koprenaste oblake, so nas obdarili z nekaj oživljajoče sončne toplote.

Ljudje si po ulicah že veselo voščijo srečno novo leto. Na poti do pošte sem tudi sam stisnil štiri ali pet rok, ne ravno iz goreče notranje potrebe, temveč zato, ker se pač tako dela. Stisk rok, čeprav ljudem, s katerimi se sicer samo od daleč pozdravljamo, pa je bil prav čudežno poživljajoč. Morda tudi zato, ker sicer ne znam ponuditi in stisniti roke. Pa sploh ni težko, a ne vem, zakaj tega ne znam storiti tudi na kakšen čisto navaden dan.

Verjetno so bila ta bežna "ročna" srečanja tudi vzrok, da sem se v hipu odločil, da nekaj storim zase: razgibat si grem svoje otrple kosti v Laško. Prijetno topla voda, odprt bazen, glava na minus 10 stopinj, telo pa v plus 32. Ko se ves pregret še malo povaljam po snegu in mi koža prijeto zagori, začutim v žilah nekaj več energije. Dan mi postane kar lepši - pa čeprav je staro leto. Sicer pa me tako imenovani "bilančni prazniki", kot so novo leto ali rojstni dnevi, več ne prizadanejo zelo, ker od njih nič ne pričakujem in pravzaprav za nazaj tudi ničesar več ne obžalujem.

Nazaj grede se z buteljko pojavim na Veterinarski postaji. Zadnji dan v letu se je na Veterinarski vedno posedelo, popilo kozarček preveč in mnogo debatiralo.

Tokrat, pred desetletji, je bila Veterinarska postaja opazen kotiček šentjurskega javnega življenja in družabnosti. Ko je županoval še g. Jagodič, si je celo znal vzeti čas za prednovoletne obhode in Veterinarske tudi potem, ko ni bilo več Bezenška, navadno ni zgrešil. Tokrat na Veterinarski ni bilo ničesar. Komaj sem pripravil nekaj slučajno prisotnih bivših kolegov, da so z menoj popili, kar sem prinesel. Zaključek so imeli že včeraj. Da bi povabili tudi tiste, ki smo jim zorali veterinarsko ledino, ali se vsaj spomnili na nas, jim menda še na misel ni prišlo. Časi so pač drugačni! Kljub temu ne morem brez resignacije. Ko bo čez desetletje ali še prej tudi njih prehitel čas (v kolikor jih že ni?), jim morda tudi za spomine ne bo ničesar ostalo.

Polnoč na vrhu Rifnika v deviško zasneženi pokrajini, s pisano razsvetljenim in z raketami prestreljenim Šentjurjem takorekoč pod nogami, je čudovita priložnost, da bi se človek prepustil sentimentalnosti. Pa se ne, saj smo tako tisti, ki smo prišli iz Jazbečeve gorce kot tudi drugi obiskovalci - na vrhu nas je bilo gotovo okrog 30 - po slovenski navadi primerno podprti z maligani in nas lepota, večnost in podobne "malenkosti" ne vznemirjajo pretirano. Čudeža stiska roke, podkrepljenega tudi s silvestrskimi poljubi, ni bilo od nikoder. Bilo pa je kljub temu dovolj osrečujoče, da človek ne pozabi.

Prvi dan v letu 97 je na novo zasnežen. Eva je prišla s silvestrovanja opoldne, kar je bil zadosten razlog za pokvarjen dan. Le kdaj se bomo starši navadili, da naši otroci niso več otroci in da jim je "skoraj" vseeno, kako jih doživljamo?

8. januar

Prvi dnevi novega leta in že kar dva "pretresa", ki seveda nista nič drugega kot osebno (travmatično) doživljanje danosti.

Najprej o Šentjurskih novicah. Z zmedo v računalniku - jasno, vedno je kriv človek in ne stroj - sem neločljivo pomešal nekdanje in sedanje naročnike ŠN. Prve

sem že vnaprej prosil, da mi z zavrnitvijo časopisa ali po telefonu pomagajo razrešiti zmedo. Od približno 100 napačnih naslovljencev jih je to storilo okrog 10. Večina si mirno pusti pošiljati časopis, ki ga nima namena plačati. Prav, tega sem že navajen! Prizadelo pa me je pismo znanega šentjurskega podjetnika, v katerem se razburja, naj ga za božjo voljo ne gnjavim s časopisom, ki ga ni naročil in ga tudi ne bo plačal itd. Če bi vsaj eno od poslanih števil mirno vrnil poštarju, bi bila zadeva v trenutku brezbolno urejena. A se je raje odločil za lekcijo Šentjurskim novicam, ki sem jo povsem po nepotrebnem vzel na svojo dušo. Kot da se že zdavnaj ne bi odločil, da ŠN niso in nikoli ne bodo slikanica za polpismene ali pornorevija!

Za drugi pretres je poskrbel "izdajalec" Pucko. Kapo dol pred njegovo hrabrostjo oziroma politično brutalnostjo! Spomnil me je na šentjursko "izdajstvo", ki sta ga na moj račun in na račun Demosa pred leti zagrešila SKD in Simon Zdolšek. Ne dvomim, da se je Simon pred odločitvijo za takratne "judeževe zlatnike" pogovoril tudi s svojim izkušenim prijateljem Peterletom. Sicer pa Pucko pravzaprav ni storil nič kaj bolj presenetljivega kot je s svojo doktrino "biti zraven" v prejšnjem mandatu uradno počela vsa SKD. Prav grozljivo je, kako postaja SKD sinonim za politično "izdajstvo". Tako se celo dogaja, da se govoricam, da je bil v igri za 46. glas tudi naš Malovrh (njegova izjava za javnost jih je še dodatno razvnela), mnogi niti ne čudijo več. SKD je očitno pred veliko preiskušnjo in brez temeljite katarze ne bo več uspela zasesti položaja, ki ji sicer po naravi stvari pripada. Svojevrstno mojstrstvo sta demonstrirala LDS in Drnovšek. Zdi pa se mi, da je trenutno dogajanje že kapljica čez rob in da ju čaka strma pot navzdol.

Zvečer grem skozi zasneženi Šentjur. Romantiko kvarijo neočiščeni pločniki, še bolj žalostna je okolico blokov. Kjer so dvorišča skupna, je naravno, da se jih nihče ne dotakne. Takšni smo pač!

S potepanja po ZDA

(2. nadaljevanje)

Dolina sonca

Po nepozabnem obisku Top Guna me je pot vodila preko 500 kilometrskega puščavkega območja preko Laguna Mountains v najbolj rodovitni del - Imperial Valley. To je kmetijska dolina, kjer s pomočjo namakanja iz reke Colorado uberejo na leto štiri letine povrtnin in agrumov. Od tu se pot ponovno vzpne do Coyoti Mountains in se spusti v obsežno ravnino proti Phoenixu.

Phoenix je glavno mesto zvezne države Arizone, za katero sta značilni ne eni strani puščavska in polpuščavska pokrajina ter na drugi plodne namakane površine z naselji. To je dežela slikovitih nacionalnih parkov, indijancev in kaktusov. Cvet 200 let starega kaktusa, ki je tudi najstarejši v ZDA, je zaščitni znak te države. Kaktusovi cvetovi so tudi ena glavnih sestavin indijanske marmelade, ki pa je danes skorajda ni naprodaj in je zelo draga.

Ko sem se potepala okrog Phoenixa, se

Sun city

nikakor nisem mogla otresti občutka, da se kljub visoki stopnji urbanizacije nahajam v puščavi. Sonce neusmiljeno pripeka ves dan in moraš imeti kar srečo, da naletiš na enega od tistih 65 dni v letu, ko po statističnih podatkih nebo ni brez oblaka. Zato območje Phoenixa imenujejo tudi Dolina sonca. Ugodni vremenski pogoji, povprečna letna

temperatura znaša 20 stopinj C, so iz Doline sonca napravili intenzivno kmetijsko območje. Na brezkončnih poljih, namaknih s podtalnico in z vodo reke Sunk, pridelujejo bombaž, sadje in zelenjavo.

Druga zanimivost doline je območje Sun City. To je rekreacijsko in bivalno območje predvsem za upokojence z vse Amerike, ki si to lahko privoščijo. Od Phoenixa je oddaljeno okrog 10 kilometrov, ima 46 000 prebivalcev, preko 27 000 zasebnih hiš- in ogromne rekreacijske komplekse. Mesto ima povsem svojstven utrip, ki sem ga zaznala kot umirjenega in lagodnega. Upokojenci sami skrbijo za organizacijo življenja, red, družabno življenje in rekreacijo. Ti ljudje dejansko prvenstveno skrbijo za svoje užitke,, se kopajo, kegljajo, igrajo tenis...in obiskujejo lično urejene lokale. Na voljo imajo dovolj knjižnic, družabnih klubov in cerkva vseh veroizpovedi. Tudi zdravstveno službo imajo odlično urejeno. Z ozirom na vse te možnosti, so njihove hiše - stanejo 120 000 do 200 000 dolarjev in so vnaprej razprodane - po

mojem mnenju prevelike in preveč razkošne. Vendar se z njimi ne obremenjujejo, saj jim vse postorijo drugi. Tudi z zalivanjem in košnjo trave se ne ubadajo, okrog hiš imajo množico zeleno pobarvanih kamenčkov, med katerimi rastejo kaktusi in drugo nezahtevno rastje, kar vse daje videz neke urejenosti. Meni

se je vse skupaj zdelo preveč izumetničeno in sintetično.

Ko sem se sprehejala po mestnih ulicah in na glas razmišljala, kako bi bilo prijetno tu preživeti starost, je k meni pristopil starejši moški, kasneje sva ugotovila, da je celo potomec slovenskih doseljencev, in me seznanil z mestnim življenjem. Povedal je, da je svoje manjše podjetje prepustil otrokom, z ženo pa preživljata v Sun cityu brezskrbno in umirjeno starost. Z otroki in vnuki se vidi le nekajkrat na leto. Možak je bil sila zgovoren in ga je tudi močno zanimalo, kako je pri nas v Sloveniji. Mislim, da sem ga s svojimi opisi navdušila za obisk Slovenije. Kljub temu, da je bil precej star, je za potovanje pokazal presenetljivo veliko navdušenje.

Še nekaj sem opazila, kar je redko videti. Ob veletrgovinah so številni lokali različnih pogrebni družb, ki poskrbijo za povratek umrlega v njegov domači kraj, k sorodnikom, ali za pogrebne slovesnosti. Skoraj kruto in žalostno, a ameriškim ekonomskim in profitnim zakonom - biti v pravem trenutku na pravem mestu - se tudi tu ne da izogniti.

Nedaleč stran od Sun Citya je njegovo pravo nasprotje - El Mirage. To je revna četrt, v kateri živi skupnost južnoameričanov in američanov nižjega stanu. Povsod nered, zanemarjenost, razpadajoče stavbe, umazami otroci in tudi kakšen potepuški pes med njimi. Prebivalci so večinoma nekvalificirani sezonski kmetijski delavci.

Na dan mojega odhoda iz Phoenixa je bila na osrednji mestni ulici parada vseh arizonskih indijanskih plemen. Plemena Navajo, Apache in druga so se predstavila v originalnih oblačilih, bojnih barvah in orožju. Bili so na konjih, nekateri pa so svoje običaje predstavljali bodisi peš, na kočijah ali celo v avtomobilih.

Sončna dolina gotovo nudi različne možnosti, vendar je položaj posameznika povsem odvisen od preteklosti, porekla in denarja. Da je temu tako, vam bom pokazala, ko bom podoživljala lepote nacionalnih parkov ter večerne pogovore z indijanci iz globoke ameriške divjine.

Barbara Leskovšek

Vinko Jagodič: takšen je bil naš čas

(20.nadaljevanje)

26. septembra je bilo v Dramljah srečanje borcev in aktivistov. Na prireditvenem prostoru so me obvestili, da pri priključku na avtocesto v Dramljah stoji ob svojem avtu predsednik predsedstva Slovenije Sergej Kraigher. S komandirjem policije sva se hitro odpeljala tja in ga našla ob razbiti avtomobilski šipi s krvavo roko. Ob izstopu iz avtoceste je izgubil orientacijo, izstopil je iz avta, ta se mu je pa zaklenil. Z roko je zamaš poslušal razbiti šipo. Imel sem priložnost, da mu vrnem za marsikatero njegovo pikro pripombo in sem rekel, da je za razbitje šipe potrebna bolj "delovna roka" kot je njegova.

Leto 1977

Po preteku mandata ravnatelju OŠ Planina dotedanji ravnatelj Ferdo Žagar ni želel ponovno kandidirati. Odnosi v kolektivu so postali neznosni. V soglasju s Pedagoškim zavodom smo sprejeli primerno izobrazeno osebo iz Ajdovščine, kar pa kolektiv ni sprejel. Za ravnatelja je bil imenovan domačin Vinko Petelinšek.

Kot srčni bolnik sem se vsako leto zdravil v Radencih. K meni sta na obisk prišla direktor Hmezada Veljko Križnik in njegov pomočnik Božo Jurak. Ponudila sta mi mesto direktorja celjske klavnice, kar naj bi tudi pomenilo združitev s šentjursko klavnico. Hotela sta izkoristiti nesoglasja v naši občini in me pripraviti do tega, da bi škodoval Šentjurju. Očitala sta mi nemoralno držo.

Od 7. do 11. oktobra je potekala obsežna vojaška vaja "Planina 77". V samem poteku vaje je bilo veliko iskanja vsebine in prerekanja v pristojnostih. Prišel sem v kolizijo s komandantom branilcev (novomeški polk) polkovnikom Popovičem. Zahteval sem, da je oblastni in civilni del vaje stvar občine in da lahko enakopravno sodelujemo v načrtovanju obrambe. Po njegovem naj bi vsemu poveljevala armada.

Vajo je spremljalo veliko civilnih in vojaških osebnosti in je bilo območje Planine dobesedno zasedeno. Obiskal nas je tudi predsednik predsedstva Kraigher. Tokrat ni imel svojih pikrih pripomb.

Na željo številnih občanov sem prevzel vodenje zelo pomembne Komunalno cestne skupnosti. To me je še dodatno obremenjevalo, ker nisem imel podpore funkcionarjev političnih organizacij. Kot primer naj navedem zbiranje sredstev za modernizacijo ceste Šentjur - Jakob, pri čemer naj bi sodelovalo tudi gospodarstvo. Temu se je kot običajno uprl Kmetijski kombinat, pridružil se mu je še Tolo, češ, saj ni obvezno. Modernizacija je bila izvedena naslednje leto s pomočjo mnogih drugih nadomestnih virov.

Kot predsednik verske komisije sem ob njegovi 50 letnici pripravil sprejem za župnika Ivana Drobeža, kar je motilo

nekatero politične prenapeteže. V sproščenem razgovoru nam je razložil, zakaj se je odločil za duhovniški poklic. Eden izmed prisotnih provokatorjev je omenil, kako je mogoče, da se je kot partizan odločil za posvetitev. V njemu lastni šaljivosti mu je odgovoril: "Imel sem pač neprepričljivega komisarja."

Pričeli smo akcijo, da se Šentjur proglasi za mesto. Pravna služba na republikli glede tega ni imela jasnih stališč. Zavrnilo so me, da naj pač bomo, če to želimo. Akcijo sem nato opustil. Proglasitev je bila uresničena leta 1990 kot največji uspeh demokratičnega sistema novega občinskega vodstva. Najbrž se je s tem legitimiralo kot najbolj zaslužno za razvoj, čeprav je le ta nastajal v naši dobi.

Začuden ostajam nad dejstvom, da vsa občinska vodstva za nami niso hotela izvesti sklepa naše skupščine, da se prva primerna ulica v Šentjurju poimenuje po Svetinovich, po dr. Francu Svetini in Aciju Svetini, ki imata nesporne zasluge za Šentjur. Namesto tega so se za poimenovanja uporabila za Šentjur povsem nepomembna imena.

Nesoglasja v občini so kulminirala 13. septembra. Popoldne sem doma spravljal v kurilnico premog, ko me je tajnica sekretarja partije poklicala, da naj zaradi pripravljajoče se vojaške vaje takoj pridem na sestanek političnega aktiva. Poznavajoč razmere sem ga poklical in mu dejal, da aktiv lahko skliče tudi naslednje jutro. Snobovsko me je zavrnil.

Aktiva seveda ni bilo tisto popoldne, niti naslednji dan in tudi kasneje ne. V občini smo se nekako razdelili v tri skupine. V prvi so bili predsednik borcev, sekretar komiteja ZK in predsednik SZDL; v drugi predsednika sindikata in mladine, v tretji pa ekvilibristi s predsednikom IS in podpredsednico skupščine.

Huda ura je prišla po eni izmed sej Občinske skupščine. Točno ob 14. uri so začeli na Komite prihajati vsi iz občinskih političnih vodstev, izvršna sekretarja Vlado Janžič in Lojze Briški, medobčinski sekretar Janez Zahrastnik in nazadnje ves bled občinski sekretar.

Obtožnico je po naročilu Zahrastnika moral prebrati občinski sekretar. Ocenil sem, da je to bil v njegovi politični karieri najdaljši tekst. Na koncu je povedal, da bodo zaradi mene odstopili on, predsednik SZDL in morda še kdo.

Čeprav pri vseh naših sporih gotovo nisem bil povsem nedolžen, si tako pristranske obravnave nisem zaslužil. Takoj sem ponudil svoj odstop. Zahrastnik mi je grozil z izključitvijo iz Partije in še s čim drugim. Briški je zavrnil možnost mojega odstopa in je vztrajal na našem sodelovanju.

Naslednji dan sem se najavil pri Zahrastniku in mu povedal, da me on ne bo metal iz Partije, ker bom izstopil

sam, ko se mi bo zahotelo. Povedal sem mu tudi, da me čudi, kako lahko on tako nekritično podpira ležernost in neustvarjalnost našega sekretarja. Bil je zelo vljuđen in je rekel, da je pač moral malo igrati, jaz pa naj se ne sekiram, ker sem v primerjavi z velenjskim Žgankom, ki so ga obravnavli istega dne, le mali "žganček".

Zadnje sejo Občinske skupščine sem vodil 10. marca, 12. aprila 1978 pa sem predal vodenje občine novemu županu Stanku Lesniku. Kljub najinemu različnemu razumevanju takratnega časa, sem ga vedno cenil kot sposobnega sadjarja. Morda naju je pokvarila politika?

Popoldne so mi na Lovskem domu priredili odhodnico. Tokrat je bil govor partijskega sekretarja povsem drugačen od tistega na komiteju. Jasno je pokazal svoj licemerski karakter. Po njegovem slavospevu sem srečanje zapustil.

Moja želja, da bi se zaposlil v Alposu, ni bila uslišana. Na pobudo občinskega sekretarja partije sem tik pred sejo Delavskega sveta moral umakniti svojo vlogo ter počakati na pravnoveljavnen sklep Zavarovalnice Triglav. Zanj gotovo nisem bil perspektiven kader. Oba s predsednikom IS ing. Bučerjem sva se v Celju dobro uveljavila. V Triglavu sem

začel delati 1. junija kot pomočnik direktorja. Od leta 1979 do 1989 sem bil direktor in predsednik Združenja zavarovalstva Slovenije. Takrat sem se na lastno željo upokojil, zadovoljen, da za mene ni bilo potrebno ustanavljati posebnega podjetja, niti me odslavljal iz kakšnega kolektiva.

To obdobje danes nekateri eksperti demokracije označujejo kot totalitarizem. Vsaj za tistih 1250 parov, ki so pred menoj na matičnem uradu prostovoljno rekli svoj "ja", je bila to demokracija.

V vsem svojem obdobju sem se zavedal, da je potrebno prisluhniti ljudem, skupaj s sodelavci sem se trudil za napredek občine in za čimboljše pogoje življenja. Delal sem tudi napake, le da takšnih, ki bi zatirale ljudsko iniciativo, ni bilo veliko. Skušal sem se držati načela, da je v postopkih in političnih odločitvah treba iti prav do roba dovoljenega, vse do roba brezna. Uspelo mi je, da vanj nisem padel.

Ne vem, če je občina še vedno nerazvita zaradi mojega dolgoletnega županovanja!?

KONEC

Vinko Jagodič

S policijske postaje

Snežno vreme v mesecu decembru je botrovalo prenekateri izmed 44 prometnih nesreč. Seveda je bil to hkrati tudi čas novoletnih praznovanj, ko marsikdo popije kozarček ali dva preveč in nato sede za volan. Najvišja stopnja alkohola v krvi, ugotovljena v enem izmed poostrenih nadzorov, je bila 1,54 promile.

Prometne nesreče

Dne 20. 12. 1996 ob 20:32 uri je na magistralni cesti pri bencinskem servisu OMV v Šentjurju prišlo do hude prometne nesreče, v kateri sta bila udeležena voznik avtobusa in pešec Franc D., star 44 let, iz Rogaške Slatine. Pešec je zaradi težkih poškodb na kraju prometne nesreče umrl.

Kazniva dejanja

V mesecu decembru je Jurij V. v igrah na srečo preiskušal svojo srečno zvezdo na malce drugačen način. V prostore LOTO Šentjur je prinesel na prvi pogled pravilno izpolnjeno kartico 3x3 in prejel dobitok v višini 17.088.00 SIT. Kasneje je delavka ugotovila, da je kartica ponarejena. Jurijeva igra na srečo se ni obnesla, saj ga je policija kmalu izsledila in svoj "srečni" dobitok bo zagovarjal na sodišču.

Milan B. je dne 28. 12. 1996 parkiral svoj osebni avtomobil na lokalni cesti v kraju

Ponikva. Neznani storilec mu je v času njegove odsotnosti razbil steklo in iz notranjosti vozila odtujil poleg avtoradia še več drugih reklamnih predmetov. Ker policisti PP Šentjur ne dovoljujejo takšnega pobiranja parkirnine, bodo storilca poskušali izslediti in ga ovaditi pristojnim organom.

Javni red in mir

Dne 17. 12. 1996 ob 20:20 uri so se na dvorišču internata Srednje kmetijske šole v Šentjurju pretepali 15 letni Martin Z., 17 letni Jože Z. in 16 letni Damjan K.. Naključni fantje so se pogovarjali z dijakinjo iste šole, kar pa ni bilo všeč Jožetu in njegovim prijateljem in tako je prišlo do pretepa. Vsi navedeni se bodo morali zagovarjati pri sodniku za prekrške.

Dne 19. 12. 1996 ob 20:50 uri sta se s kolesom z motorjem po magistralni cesti v smeri Srednje kmetijske šole v Šentjurju peljala 15 letni Martin Z. in Zlatko S. V neposredni bližini kmetijske šole sta dohitela pešca, 17 letnega A. Š. iz Šentjurja. Martin in Zlatko sta kolo z motorjem obrnila in se zapeljala do A. Š., nakar ga je Martin brez razloga najprej s pestjo, nato pa še z nogo udaril v obraz. Martin se bo moral zaradi posebno drznega in surovega vedenja zagovarjati pri sodniku za prekrške.

B.G.

Zaključek akcije "Petarde, lepše in bolj varno je brez vas!"

V času od 20. 12. 1996 do 10. 01. 1997 je policijska postaja Šentjur pri Celju izvajala preventivno akcijo "Petarde, lepše in bolj varno je brez vas! V tem času je na Policijsko postajo prineslo 46 oseb 376 kosov različnih pirotehničnih izdelkov. Vsakemu darovalcu je bilo izročeno neuradno potrdilo in darilo.

Ocenjujemo, da je bil osnovni namen akcije dosežen, saj v času trajanja akcije nismo bili obveščeni o kakšni telesni poškodbi, ki bi bila posledica uporabe pirotehničnih sredstev.

Izvedbo preventivne akcije so omogočili:

Urad župana Občine Šentjur, Blagovnica Resevna Šentjur, Bistro in trgovina Safran Kalobje, Trgovina Salobir Dobje in Gostilna - trgovina Grasseli Gorica pri Slivnici.

Za pomoč pri izvedbi preventive se vsem zahvaljujemo.

**Marjan Planinšek, komandir
Policijske postaje**

Kdor ni nosil še okov...

(5. nadaljevanje)

Kar nisem priznal, so pomagale dokazati prisotne priče. Še vedno pa sem vztrajal, da so bile vse moje hipoteze in trditve izrečene v diskusiji zaradi diskusije, zaradi zafrkancije in nikakor ne v zli nameri škoditi naši družbi, jo rušiti in podobno. Poskušal sem dokazovati, da so prisotni zaradi moje slabe srbohrvaščine marsikaj razumeli čisto po svoje in vse nesporazume seveda globoko obžaloval. Nisem pozabil poudariti, da sem večino svojih spoznaj pobral iz študentske Tribune ter drugih slovenskih revij. Branilec Šelih se v sam postopek skorajda ni vmešaval, če pa se že je, je skrbno pazil, da nikoli ni oporekal sodišču.

"Moje" priče so bile v svojih izjavah zelo previdne. Celo tožilčevi priči, Beograjčana Kljajić in Knežević sta zame govorila precej ugodneje od njih. Od mene sta se sicer previdno ogradila, s pozicije neodvisnih opazovalcev pa sta me kot človeka ocenila naklonjeno in tudi dopustila možnost, da je šlo v inkriminirani razpravi res za razpravo zaradi razprave in ne za zlonamernost. Prav nasprotno je bilo z mojimi vojaškimi kameradi, ki sem jih smatral takorekoč za prijatelje in sem nanje polagal mnoge upe. Jan Strharsky, vojvodinski Slovak, kolega Ivančič iz Kočevja ter Makedonca Trajkovski in Kočevski, na katere sem bolj računal, so me pustili povsem na cedilu. Res me niso obremenjevali, toda tudi pomagali mi niso v ničemer. Da niso slišali ali razumeli, da niso imeli nič z menoj in podobno, je bilo skoraj vse, kar so znali povedati. Še kako se je hitro pokazala za pravilno ugotovitev advokata Šeliha o krhkosti prijateljstva v stiski. Kasneje sem le mimogrede slišal opazke, da so jih v fazi preiskave temeljito "zdiferencirali" in tudi precej dolgo preverjali. Ali je to zadosten razlog za "izdajo", ne vem. Vsekakor jim je nikoli nisem uspel oprostiti. V primerjavi z njimi sta bila "Jugoslovana" in partijca iz Beograda precej bolj pokončna in sta si tudi upala dalje v podpori mojim prizadevanjem.

Drugi dan procesa se je vsaj zame pričel s presenečenjem. Že to, da so me strpali v posebej zaprto komorico v avtomobilu, me je zaskrbelo, da nekaj ne bo v redu. Ko pa je tožilec predlagal sodišču, da zaradi ocene mene kot osebnosti, seveda sovražne jugoslovanski stvarnosti, zasliši še eno pričo, ki pa ni bila nihče drug kot moj "prijatelj" in sojetnik v celici Gojko Narandić, me je dobesedno vrglo. Spet izdaja! Moja naivnost očitno ni imela meja. Skoraj ves mesec sva bila z Vebrom z njim v celici in niti na misel nama ni prišlo, da je Narandić podtahnjen.

V trenutku sem preletel vsebino premnogih dolgih političnih razprav, ki seveda niso bile in tudi niso mogle biti sodišču simpatične. Vse se mi je zdelo obupno izgubljeno.

Na zahtevo tožilca je seveda gladko ponovil vse moje inkriminirane izjave, pa še mnoge druge, ki sva jih z Vebrom

bogve kolikokrat izgovorila pred njim v dolgih politizacijskih večerih v celici.

Obravnava je bila prekinjena, ker sva z branilcem zahtevala zaslišanje nasprotne priče, to je Vebra.

Ves naslednji dan sem poskušal, tudi z Vebrovo pomočjo, ki se je na zaslišanju odlično obnesel, prepričati sodišče, da se je Narandić naučil svoje lekcije iz moje obtožnice, ki mi jo je pomagal študirati, ter da niti približno ni razumel, kaj se midva z Vebrom po slovensko pogovarjava. Končni rezultat tega navzkrižnega obtoževanja je bil presenetljiv; na zahtevo mojega branilca je sodišče zavrnilo Narandićevo pričanje, češ, da je kot dokazan vohun, ki je za nekaj sto dolarjev prodal svojo domovino, moralno dvomljiva osebnost, ki si skuša olajšati svojo kazen z dvomljivimi uslugami tožilstvu.

Takšen sklep sodišča mi je bil resnična spodbuda in tudi branilec je bil mnenja, da je znak močne naklonjenosti sodišča.

Zaključni govor branilca Šeliha je imel eno samo poanto: naša družba se vztrajno demokratizira in posledica tega je tudi humanizacija kazenske zakonodaje. Prav zaradi takšnih primerov, kot je moj, je uvedla 292 a. člen, ki kriminalizira vznemirjanje javnosti s širjenjem neresničnih vesti, za kar naj bi v mojem primeru šlo. Sam sem k temu dodal le globoko obžalovanje storjenega, pa še to naj bi se zgodilo takorekoč po nesreči.

Vse tri "srečne" sojetnike iz skupne celice so seveda ločeno odpeljali nazaj na Grbavico. Niti Vebra niti Narandića mi kasneje ni uspelo nikoli več izslediti.

Sodba je bila izrečena 20. februarja. Že ko sem iz prvih stavkov predsednika senata razbral, da sem kriv po 292a. členu Krivičnega zakona, nisem mogel prikriti zadovoljstva. Res me je kmalu nato poparila odločitev sodišča, ker so mi prisodili maksimalno kazen, to je 11 mesecev zopora, kar pa je zame še vedno pomenilo zmago. Iz sovražnega propagandista so me prekvalificirali v razširjevalca lažnih vesti. Prav.

Še isti dan sem z listkom v roki, da ni nobenega razloga, da ostanem v priporu do pravnomočne sodbe, ves srečen in vzhičen prav zmagoslavno zapustil vojaški preiskovalni zapor na Grbavici. Stražar, ki me je spremljal preko mostu čez Miljacko, me je ob slovesu previdno ogovoril v domačem pohorskem dialektu. Doma je bil iz sosednje vasi, dobro me je poznal, a v treh mesecih preiskovalnega zopora niti z namigom ni tega upal pokazati. Stražarska disciplina v preiskovalnem zoporu je bila očitno zelo trdo vzpostavljena.

Mladi šentjurski šahisti odlični

Regijski prvaki v svojih kategorijah so postali: Jernej Simon, Srđić Urška, Srđić Grega, Hrožica Rok, Đura Danijela. Poleg prvakov se je na državno prvenstvo uvrstila tudi Jernej Andreja.

Legende grofije Žusemske

Gospod Daniel Artiček je domačin iz Grobelc, kjer se je rodil leta 1933, od leta 1960 pa živi v Kamniku. Ob 500 letnici Svetega Štefana je izdal knjigo *Od Sv. Štefana preko Vinskega vrha do Sv. Štefana*, nato pa še prvo izdajo *Legend*.

V kratkem bo izdal drugo knjigo *Legende grofije Žusemske*, iz katere je dal nekaj zgodb v objavo tudi Šentjurskim novicam.

Slatne v Dobrini

Pravijo, da ime kraja že dovolj pove o kraju samem. Včasih je ime nastalo celo iz tega, s čim so se ljudje ukvarjali, zelo pogosto pa iz rastlinstva, živalstva ali po svetnikih.

Le malo pa je takih imen kot je Dobrina. Ali veste, kje je Dobrina?

Prav gotovo da ne, če niste doma iz žusemske grofije. Če pa ste se rodili tu, potem res niste mogli prezreti globoke doline, kamor vas pot zanese, če greste v Žamerk in od tam naprej proti Virštanju.

Le od kod temu kraju tako lepo ime, Dobrina? Dolina je ozka, po njej teče mali Dobrinski potok, ob njem pa ozka cesta, ki je šele pred kratkim dobila asfaltno obleko. Prej je bila obupno slaba, komaj prehodna za vprežna vozila. Iz Dobrine prideš skozi hudo sotesko na ravnico proti Ječovem, kjer so bili velik hlevi, mlin, žaga in druga gospodarska poslopja žusemskih grofov. Seveda so bile tukaj tudi grajske ječe, v katerih so gnili neposlušni tlačani. Od tod verjetno tudi ime Ječovo. Na Ječovem so se ustavljali vsi težki vozovi, ki so morali preko Volčje jame in naprej proti Sodni vasi ali na sam Žusem. Tukaj so dobili pripravo ali furajnt, da so zmogli velik in strm klanec. Če pa so šli z Ječovega po Dolini skozi Dobrino, so šli skoraj ves čas po ravnem, resda močvirnem svetu, vendar ni bilo treba plačati grajskega furajnta.

Grajska gospoda z Žusemskega gradu je redko zahajala v Dobrino. Verjetno zato, ker so svoje debele trebuhe morali najprej nesti na vrh Žusma, kar ni bilo niti malo prijetno. Ko pa so prišli na vrh, so se morali spustiti strmo navzdol v dolino, v Dobrino. Tukaj tako niso imeli kaj iskati, razen, če so lovili kakega razbojnika.

Ja, nekaj pa je bilo, zaradi česar so radi hodili v Dobrino. To je bil lov na divjega prašiča. V gozdovih Košnice, Javoršice in Rudnice so znali zrasti strašni merjasci, ki so vzbujali strah in

trepet prebivalcem teh krajev in tudi samim lovcem, saj jim je dih zastajal, ko so ugledali divjega mrcino.

Huda zima jih je prignala v dolino iskat hrano in takrat so jih grajski gospodje pričakali in marsikaterega tudi uplenili. Bilo je veliko tudi druge divjadi, posebno jelenov in srnjadi, da zajcev sploh ne štejemo. Ampak zaradi debelih prašičev kraji še niso dali ime Dobrina. Dobrina tudi ni samo dolina, temveč sega vse do vrha Žusma, to je lepa sončna lega, ki po svoji naravi predstavlja predhodnico legendarnega Vištanja, samo da ni vinogradniško usmerjena, je pa bogato rodna za sadje vseh vrst in tudi za žita.

V Dobrini je več malih zaselkov oziroma vasi: večja vas je Hrastje, ki leži na lepi vzpetini, polni sonca in zelenja, poleg nje pa še vasice Setlka, Brode, Ravne, Zagora, Vresje in morda še kakšna. Zanimiv je kraj, ki sploh ni vas, a se imenuje Slatne, to je tam, kjer izvira slatina, zdravilna voda.

Žusem - le še razvaline

Da v Dobrini, v kraju Slatne izvira zdravilna voda, so vedeli že naši davni predniki, saj so jo pridno uporabljali. Domačini so jo uporabljali še sredi tega stoletja, praktično vse do takrat, ko je postalo enostavneje prinesiti steklenico mineralne vode iz trgovine, kakor pa iti s kanglico ali vrčkom do Slatne in jo tam natočiti. V dolini sta pravzaprav dva izvira, v Slatnah je pitna voda, malo dalje v Setlki pa termalna voda. To je topla voda, ki ima okrog 15 stopinj C, kar v zimskem času predstavlja prijetno toploto. Oboje so ljudje znali koristno uporabiti.

Legenda pravi, da so zdravilno vodo našli grajski lovci. Ko so lovili v dolini Dobrine, je enemu od njih postalo zelo slabo. Bruhal in zvižal se je, da je bilo groza. Po snegu so ga vlekli proti cesti skozi Dobrino, od koder bi ga s konji spravili nazaj na grad. V visokem snegu so zagledali zaplato kopnega in vodo, ki ni bila zmrznjena. Bolniku so dali piti. Kmalu mu je odleglo.

Iz gradu so potem še dolgo pošiljali hlapca po to vodo in grajski gospod si je v celoti opomogel.

Ko so na žusemskem gradu imeli goste in to ni bilo redko, so se radi hvalili, da imajo čudežno vodo, ki vse želodčne težave pozdravi. Posebno radi so jo pili po kakšnih mastnih pojedinah, da jim je črevesje očistila.

(se nadaljuje)

Bralci ŠN izbirajo športnika leta

V tej številki ŠN nadaljujemo s predstavitvijo domačih športnikov, ki zaslužijo pozornost širše šentjurske javnosti. Žal je bil odziv klubov in javnosti na našo pobudo precej kilav! Kljub temu akcijo nadaljujemo in vas pozivamo, da nam z izpolnjeno priloženo glasovnico, ali s pisnim sporočilom, pomagate izbrati domačo športno osebnost leta. Glasujete za tri kandidate, ki jih razvrstite od 1. do 3. mesta. Upoštevali bomo le podpisane glasovnice.

Kriteriji za ocenjevanje so: športnik mora biti domačin z vplivom na šentjursko športno življenje in opaznimi uspehi v preteklem letu.

Matjaž Zendzianowsky

Matjaž je bil rojen leta 1966 v Loki pri Žusmu in je učitelj športne vzgoje v O.Š. Gorica pri Slivnici.

državno prvenstvo Slovenije, kar je eden največjih uspehov šentjurskega športa.

S svojo miselnostjo in disciplino na igrišču in izven njega je vzor športne osebnosti članom kluba in mladim športnim rodovom.

Predlagatelj: KDN Juventus Šentjur

Mali nogomet igra že dvajset let in je osvojil vse, kar se v Sloveniji osvoji da:

- bil je član zmagovalne ekipe v šentjurski in celjski rekreacijski ligi;

- bil je v ekipi, ki je osvojila naslov prvaka v Medobčinski malonogometni ligi Celje;

- skupaj z Mila - Juventusom je osvojil

ZA ŠPORTNIKA ŠENTJURJA ZA LETO 1996

Glasujem za:

1. _____ 3 točke
2. _____ 2 točki
3. _____ 1 točka

Podpis: _____

Gregor Kovač

7. januarja je dopolnil 23 let. Je študent 4. letnika Pravne fakultete v Ljubljani. Študentski košarkarski klub predlaga Gregorja za športnika leta iz več razlogov.

Prvi razlog so seveda njegovi uspehi na igrišču. Je kapetan študentske ekipe, najboljši strelec in nosilec igre. ŠKK sicer zelo uspešno tekmuje v medobčinski šmarsko - šentjurski ligi, kar pa seveda ni vrhunski športni dosežek in niti ne poglobitveni namen kluba. Pomembneje je, da ŠKK zelo uspešno združuje domačo študentsko mladino, dela izključno z domačimi športniki in je verjetno eden redkih študentskih klubov tudi v širši celjski regiji. Predvsem Gregorjeva zasluga je, da je klub nastal, da uspešno deluje, pa čeprav z minimalnimi sredstvi, in da zelo uspešno širi športno kulturo med mladimi.

KK Kemoplast še naprej uspešen

Zadnja košarkarska tekma na domačem parketu v športni dvorani v Hruševcu je po daljšem času le spodbudila maloštevilno publiko k navijanju. Tekma med domačo ekipo Kemoplast Šentjur in ekipo iz Zagorja je bila zelo zanimiva. Po slabšem začetku domačih se je kaj kmalu razvila borbena igra, ki sta jo dovoljevala ljubljanska sodnika Krauthaker in Gojkovič. Zaključek tekme je povsem zadovoljil domače občinstvo - zmaga Kemoplasta je bila čista (101 : 90). Ponovno je bilo preseženih magičnih 100 točk, od katerih jih je skoraj polovico zadel Kahvedžič (41). S to zmago priborjeno 4. mesto na lestvici pa žal ni bilo dolgega veka, saj so igralci Kemoplasta že naslednji teden, kljub zagrizeni igri, izgubili proti Ježici in zdrknili nazaj na 5. mesto. Prehitel jih je Comet, ki je v zadnjem kolu premagal ekipo Slivnice.

Prva tri mesta na lestvici tako še naprej zasedajo Loka kava(1.), Krka (2.) in Ilirija (3.mesto).

Zmagovalac Gazvoda pred Jazbinškom

Lansko uspešno sezono so šahisti ŠD LIPA Šentjur zaključili s tradicionalnim novoletnim hitropoteznim turnirjem. Med 13 nastopajočimi je po izenačenem boju med najboljšimi zmagal S. Jazbinšek z 9.5 točke, Gazvoda F. in Biščan sta jih zbrala 8.5, Drobne 8, Streicher in Kolman 7.5 itd. Novoletni turnir je veljal tudi za seštevek točk za letoletnega hitropoteznega prvaka. Po pričakovanju je lanski prvak ponovno Gazvoda Franc (81.5 točk) s kar 13 točk naskoka pred Jazbinškom (69.5 točk) in velikim poražencem zadnjega turnirja Plahuto (68 točk). Plahuta je imel še pred zadnjim turnirjem 2 točki prednosti pred S. Jazbinškom, a to ni bilo dovolj! Drugi so se v letoletni lestvici razvrstili takole: 4. Biščan (63.5), 5. Potočnik (60), 6. Kolman (57), 7. Diaci C. (49.5), 8. Đurdević (47.5), 9. Pišek (45.5), 10. Lorger (36.5). Skupno se je vseh turnirjev udeležilo 27 tekmovalcev.

F. G.

B. G.

NAGRADNA KRIŽANKA ŠT. 45

METER	OMIKA, LEPO VEDEDNJE	ŽENSKO IME	BODICA, OST	PETER AMBROŽ	AVSTRIJA	SMUČAR, CENTER NA POHORJU	MUSLIMAN, MOŠKO IME	SLOVEN, IGRALSKA AKADEMIJA					
ITALIJAN, DENARNA ENOTA					PAS PRI KIMONU PREBIVAL, IRSKE								
PRITOK DONAVE PRI PASSAU				OTROŠKO DELO ŽENSKO IME									
GRAM	OŽJI SORODNIK	DOMAČ GRADBENI MATERIAL	IVAN MINATTI	8. ČRKA SLOV. ABECEDE	DREVORED	CUNJA, KRPA	IRSKA REPUB. ARMADA	KARLOVAC	JEMEC ANDREJ	ORGAN V USTIH	RESJE	KONJ ČRNE BARVE	
OBVEZNOST DOLŽNIKA								VEČJI POTOK BARVA KART				VOLUMEN POŽREŠEN PTIČ	
POKRAJINA MED SAVO IN DONAVO				MOR. BAZA V SPLITU				ZIDARSKA ŽLICA	KARTA PRI TAROKU			ŠKORJANC ROZIKA	IVAN TAVČAR
TOVARNA V SARAJEVU			DEL STOPALA	GLAVNA TEKOČINA				BLAGAJNA	VOJVODINEC			KRAJ PRI OPATIJI	PLADENJ
ISKRA TONE		URJENJE	DEL TENIŠKE IGRE				ŽENSKO IME					IME ŽUPANČIČA	IGRALEC RANER
20. ČRKA SLOVEN. ABECEDE	VELIK HRIB	KONEC POLOTOKA				OTOK INDONEZIJE	CELJE			ANTON VODNIK	KILOMETER		
SKUPINA ŽIVALI					POPOTNICA				CESTA NA HRIBU				
VULKAN NA SICILJI				LADJA ZA LOMLJENJE LEDU	LITER								SESTAVIL: JOŽE MASTNAK-MARJAN

Nagrade za novoletno križanko podelujeta Zlatarstvo Gajšek iz Šentjurja in Bistro - trgovina Jurček iz Zg. trga. G. gajšek bo zlate obeske podaril Jožetu Frank iz Dramelj, Brigiti Jezovšek iz Šentjurja in Poloni Senica s Planine. Bistro - trgovina Jurček pa bo postregla: Ivanki Dečman iz Šentjurja s ploščo Jurček, Maticu Robiču iz Paridola s štirimi kremšnitami in Arh Andreji iz Drobinskega s štirimi sadnimi kupami.

Spoštovani g. urednik!

Izgovor, da je Čip požrl moj honorar, se mi močno zdi, je pes na repu prinesel. Pa saj ga niti nisem pričakovala, ker pišem za dušo in ne za denar.

Na Planini kljub zimskemu mrtvilu nismo brez dogajanj. Najprej nekaj besed o povratnem športnem srečanju med Avtoprevozom Žagar in Avto Koželj: ne bo ga! Avto Koželj ga je na silvestrovo predal brez borbe. To pa seveda ne pomeni, da bomo Planinčani ostali brez zabave. Nekaj se šušlja o podobnem spektaklu, ki naj bi ga pripravila Sitotisk Koželj in naš ljubljani planinski župan. V tem primeru gre že za politiko, ker naj bi župan menda poskušal ukiniti Sitotisk in to na zelo prefinjen način. Podobno kot je Drnovšek prezaposlil Pucka, je naš župan poskušal prezaposliti Koželjeve delavce, ker jih le - ta, kljub temu, da se šteje za socialdemokrata, baje grozno izkorišča. Ta poseg je Koželja do te mere ogrel, da se je pripravil z županom srečati na štiri oči v katerikoli gostilni na Planini. Težava je le v tem, da župana, odkar mu je na predvečer Silvestra lastnik Beznice lastnoročno uredil novo fasado, ni mogoče spraviti v noben lokal več. Tudi z najvljudnejšim povabilom na pir ne! Tega res ne zastopim več, kajti meni se zdi, da je naš župan po tej hitri plastični operaciji, ki jo je sicer s svojim posegom nekoliko pokvaril doktor Šmid, še enkrat bolj lep in prijazen. Po uspešnem srečanju s Sitotiskom si bi že s samim izgledom zagotovil še en županski mandat. Seveda, če bi se prej nekoliko pogovoril z našim

"krščanskim škartom." Kar zna Pucko, znajo tudi naši eskadejenci! Se še spomnite, kako spretno so izigrali pred prejšnjimi lokalnimi volitvami tisto trapasto idejo o bojkotu?!

Za mali štos je poskrbel tudi Kovač od Montparisa. Bogve od kod vse je privlekel nekakšna prav draga kljuseta na svojo turistično kmetijo in šele potem, ko so mu sosedje previdno povedali tisto zgodbo o konju, ki so ga cigani učili stradanja, se mu je posvetilo, da ti štirinožci hočejo tudi jesti. Ker je možakar dovolj odprte glave, bo gotovo kmalu sam pogruntal, da je dobro, da se štala občasno tudi skida.

Podobno prodoren, toda neprimerno bolj dobrega srca, je gostilničar Jože iz Šentvida. Za silvestrovo je lepo zaprl gostilno in nas je raje zabaval s spuščanjem raket s Svetega križa, kot da bi za šankom skubil svoje šentviške sokrajane. Žal smo njegove dobre namere opazili le redki, kajti večina tržanov ni utegnila pogledati dalje od svojih privatnih balkonskih ognjemetov. Še dobro, da niso vsak s svojo buteljko prišli na cesto. Med vsesplošnim čestitanjem, ki bi lahko iz tega ratalo, bi zlahka prišlo do kakšnega pretesnega stika in naš doktor bi imel spet pokvarjene praznike. Tako pa smo vsi lepo končali to slavje zdravi in čiliask pred svojim televizorjem - tako kot tudi jaz končujem to svoje pismo.

Pa lepo se imejte!

Vaša Pepca

ŠN : župan 1 : 1

Na prednovoletnem srečanju sodelavcev ŠN smo si z županom Malovrhom izmenjali komplimente: on ni bil zadovoljen s Šentjurskimi novicami, mi pa ne z njegovim odnosom do javnosti.

Le kakšen bi bil rezultat, če bi v igri sodelovali še občani in bralci ŠN?!

Kje spijo "Akvonij", "Mlacar" in "Ahac"?

Če na to zanimivo vprašanje, na katerega ti kot iz topa zna odgovoriti sleherni "dobroinformiran" Šentjurčan, ne vedo odgovora njihove žene, potem je z njihovim poslovanjem vse v najlepšem redu! Le vprašali jih še nismo.

Za zdravje gre

Športna dvorana v Hruševcu se ni izneverila niti na "avsenikovem" božično - novoletnem koncertu. Ker se ve, da je sedenje lahko zdravju prav škodljivo, so v dvorano namestili le toliko sedežev, da je vsak od tistih, ki so plačali vstopnino, lahko tretjino predstave zdravo prebil na nogah. Seveda le, če je imel med sedečimi za lastno zdravje dovolj zaskrbljenih znancev!

Kaj se je zgodilo z Malovrhom

Poznavalci so prepričani, da se je z našim županom zgodilo nekaj nenavadnega: v trgovini (beri - parlamentu), kjer se je "handlalo" z večstotisoč markami - od te čedne vsotice bi nekaj drobtinic zlahka padlo tudi v občinsko blagajno - je ostal praznih rok. Podvozniški Hruševljani in nadvozniški Slivničani mu tega ne bodo tako zlahka oprostili.

Diferenciacija po slivniško

Včasih se je "diferenciralo" na sestankih komitejev, danes pa se to dogaja kar na cesti. Mladi slivniški orač snega spretno očisti prava dvorišča in enako spretno s kupi snega zasuje neprava. Že od daleč naj se ve, čigav je kdo! V Slivnici bi se Pucko težko zgodil.

Zimska medijska zvezda s Ponikve

Po nešteti svetniških intervencijah na Občinskem svetu ter po prav tolikšnih sporočilih o uspešnih sanacijah ostrejša si je končno OŠ Ponikva priborila ugledno mesto v medijih. Ob vsesplošnem zgražanju je zdaj še najslabše, kar se ji lahko zgodi, da iznenada posije sonce in osuši streho, še preden bo občinska ekipa prišla na Ponikvo in na licu mesta spet strokovno ugotovila, da streha sploh ne pušča.

Reklama

Zdravnica iz šmarskega zdravstvenega doma, katere ime se često pojavlja v osmrtničnih zahvalah na Štajerskem valu, ima vse več občudovalcev tudi med šentjurskimi nestrpnimi "ostalimi žalujočimi". Ti so menda že dali pobudo, da se ji podeli koncesijo tudi za šentjursko območje.

Konec kulture

Konec kulture na Kalobju se ni pričel s potopom temveč s požarom. Zagorelo je v kalobški knjižnici, gasilci so prišli v rekordenm času, očividci pa pravijo, da je bila žrtev mrtva že dolgo pred neljubim dogodkom.

OPTIKA GLEŠČIČ s.p.

BORIS GLEŠČIČ
Šentjur, Ul. Dušana Kvedra 6b
Tel.: 0609/623 480

Poslujemo
vsak dan od 9. do 16. ure, sobota od 8. do 12. ure.

NUDIMO VAM:

- strokovno računalniško kontrolo vida
- računalniško izbiro najlažjih in najboljših vrst stekel
- očesna ambulanta

OČALA VSEH VRST:

- fotosenzibilna
- bifokalna
- multifokalna (z garancijo)
- stanjšana
- plastična
- sončna očala RAYBAN
- najboljše kontaktne leče, mehke in poltrde, proizvajalca Bauch & Lomb

CARL ZEISS, ESSLOR

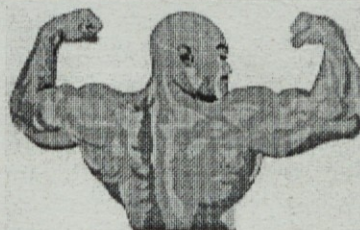
- vse dioptrijske podatke vodimo računalniško

10 LETNA TRADICIJA, RAZLOG ZA ZAUPANJE

Plačilo možno
na več čekov

Vabilo v Kote

Mladi slivniški zagnanci bodo tudi letos pripravili tekmovanje v smučarskih skokih. Skakalnico so letos preuredili in pravijo, da zagotavlja varne in lepe skoke. Datum prireditve še ni določen, vse potrebne informacije pa lahko dobite pri Naniju Vodeb (tel. 793 398) in Ivku Čretnik (793 408).

FITNESS**DRUŠTVO SCORPION**

SELIŠKARJEVA 9, 3230 ŠENTJUR
TEL.: 063/741-332

v Šentjuru

TEL.: 741-332

Bi radi imeli mladostno in
čvrsto postavo?
V OGREVANIH PROSTORIH VAM
nudimo vadbo NA 25
ORODJIH DO ZELO UGODNIH
CENAH!

Delovni čas:
od ponedeljka do petka:
16. - 22. ure
sobota:
17. - 19. ure